

Rânduiala în Biserică

(Gemeinde – Ordnung)

26. 12. 1963, Jeffersonville, Indiana - SUA

W. M. Branham

Fraților, noi am convocat adunarea în seara aceasta cu scopul de a afla cum trebuie lucrat în Biserica Dumnezeului Celui viu. Noi credem că noi suntem o parte din această Biserică.

În primul rând doresc să vă spun că aici este, după cum pot eu să apreciez în urma călătoriilor mele prin toată lumea, unul din locurile cele mai duhovnicești, în care poți simți Duhul lui Dumnezeu mai mult ca în orice alt loc. Eu îmi aduc aminte de două locuri unde era la fel, însă acum nu mai vedem aceste două locuri; unul din aceste grupuri a devenit organizație, iar celălalt a decăzut într-alt fel.

Ieri am primit un telefon și am aflat că voi toți ați avut dorința să convocăm această adunare, ca să puneți întrebări în legătură cu datoriile voastre în această Biserică. În seara aceasta sunt aici ca să pun comunitatea în funcțiune, respectiv să vă prezint lucrurile în așa fel încât Biserica aceasta să funcționeze în continuare.

Fraților, eu sunt sigur că ați înțeles remarca mea, și anume că aici este un loc duhovnicesc. Nu este locul cel mai mare din lume; noi nu cântăm sau tresăltăm mai mult decât alții, noi nu strigăm mai tare și nu vorbim mai mult în alte limbi sau alte lucruri, așa ceva nu este – însă este calitatea Duhului care este lucrător în această capelă. Fratelui Neville și celorlalți frați de aici: conducerei, diaconilor, învățătorilor școlii duminicale și tuturor, vreau să vă mulțumesc și să vă laud pentru ceea ce ați făcut ca să ajutați ca lucrurile să rămână așa. De mult timp, de când eram un băiat, rugăciunea și dorința mea a fost să văd cum este adusă și menținută Biserica în ordine.

Atunci când am inaugurat capela, eu v-am spus că mai târziu va trebui să discut cu voi despre ceva, anume cum va trebui pusă lucrarea în ordine și cum trebuie procedat în lucrare. Voi ați început, și după ce am plecat de aici am avut predicatori diferiți și așa mai departe. Atunci când a venit fratele Neville aici, care nu este de mult timp printre noi, m-am gândit că mai întâi ar fi mai bine pentru el să se întemeieze mai bine în credință, înainte de a prezenta astfel de lucruri, așa cum sunt acum pe punctul să o fac. După ce am constatat însă că el este bine întemeiat acum în învățătură, a luat în serios sarcina unui martor credincios al lui Hristos și ține tare de ceea ce credem noi că este adevărul, cred că acum este ceasul și timpul potrivit pentru a vă introduce în toate problemele Bisericii, pe fratele Neville și pe voi bătrânii, pentru ca să acceptați aceste rânduieli și să le rețineți. După cunoștința mea înaintea lui Dumnezeu, aceste rânduieli sunt cele mai bune. Eu aștept de la voi să îndepliniți aceste sarcini așa cum vi le spun, pentru că cineva trebuie să fie aici căpetenia. Voi trebuie să aveți o căpetenie.

Eu nu încerc să strâng toată autoritatea în mâna mea sau ceva asemănător, însă vedeți că un om sau altceva cu două capete, nu știe încotro să meargă. Dumnezeu nu are niciodată două capete în Biserica Sa; El nu a avut așa ceva niciodată – este

o singură căpetenie. În fiecare generație a existat numai unul singur cu care s-a ocupat El, așa cum am aflat-o și din Scriptură. Dar dacă luați doi oameni, aveți două păreri. Trebuie să se ajungă la un absolut. Absolutul meu este Cuvântul – Biblia. Ca pastor al comunității de aici, al cărei absolut este Cuvântul, știu că voi fraților, atâta timp cât Îl urmez pe Dumnezeu, voi priviți puțin în sus spre mine, ca și cum aș fi absolutul vostru, așa cum a spus Pavel în Scriptură: „Urmați-mă pe mine, așa cum urmez și eu pe Hristos.“

Deasupra acestora, eu aștept de la voi fraților, ca voi, dacă mă vedeți cumva deviat de la Scriptură, să veniți personal la mine și să-mi spuneți în ce sunt greșit. Pentru mine este indiferent dacă respectivul este din conducere sau dacă este ușier – oricine ați fi, ca frați în Hristos aveți datoria să-mi spuneți pe baza Cuvântului dacă nu am dreptate. Dacă vor fi întrebări și neclarități, atunci ne vom așeza și le vom clarifica împreună.

Cred că din cauza aceasta ați venit astă-seară la mine. Voi m-ați chemat aici pentru că sunt întrebări asupra unor lucruri pe care eu le prezint aici și care vă preocupă. Acum gândiți-vă fraților, pe bilete nu scrie nici un nume și din cauza aceasta nu știu cine le-a scris. Există întrebări care vă preocupă, iar eu sunt aici ca să le răspund cum știu mai bine.

Gândiți-vă, Dumnezeu așteaptă de la mine să mă țin de Cuvântul Lui. Eu aștept de la voi și vreau să văd că urmați Cuvântul în această comunitate. Mențineți-o duhovnicește, pentru că – să nu uitați! – toate puterile împărăției lui Satana se vor îndrepta împotriva voastră, după ce veți începe să creșteți în Domnul. Voi trebuie să fiți soldați instruiți, nu recruți fără experiență. Acum sunteți deja soldați cu vechime care au fost instruiți pentru luptă. Satana va veni printre voi și dacă va reuși, vă va îndemna să vă certați unii cu alții. Respingeți-l imediat; voi sunteți frați. El este dușmanul! Noi suntem aici pentru ca în timpul luminii de seară, când lumea se întunecă și întreaga împărăție religioasă intră în consiliul mondial, să ridicăm stindardul. Ei vor încerca în curând să ne pună o tablă pe ușa comunității cu inscripția „Închis!“ Atunci va trebui să ne adunăm în alte locuri, pentru că ei vor închide într-o zi aceste comunități dacă noi nu vom accepta semnul fiarei. Noi suntem hotărâți să rămânem credincioși lui Dumnezeu până când moartea ne va elibera. Asta ne-am propus pentru viața aceasta.

Dacă va apare vreodată o întrebare despre aceste lucruri, atunci vă rog să ascultați această bandă în adunările voastre, sau înainte de adunare, în prezența fraților acestei comunități. Puneți această bandă și ascultați-o! Doresc ca această adunare să înțeleagă că acești bărbați sunt datori față de Dumnezeu să ajute această adunare, pentru ca aceste principii să rămână în picioare. Poate că voi nu veți fi de aceeași părere cu ei. Dar noi trebuie să avem undeva un izvor care este fundamentul. După cum știm, eu dau totul mai departe prin Duhul Sfânt și Îl las pe El să fie baza mea fundamentală. Lăsați ca banda aceasta să fie fundamentul la aceste întrebări.

Prima întrebare sună:

Cum trebuie să procedeze Biserica dacă este rugată pentru ajutor financiar, pentru îmbrăcăminte și hrană? Ce trebuie să facă comunitatea?

Noi înțelegem că această comunitate este răspunzătoare pentru sine, pentru mădularele comunității. Dacă există la noi astfel de necesități, atunci suntem răspunzători pentru ajutorul acestora. Noi purtăm responsabilitatea pentru noi, aceasta înseamnă, pentru mădularele acestei capele care vin regulat aici la rugăciune. Noi suntem datori față de frații și surorile noastre de aici, care s-au dovedit ca mădulare ale acestei adunări.

Noi știm că există milioane de oameni care sunt fără hrană și fără îmbrăcăminte în seara aceasta, și noi am vrea să fim în măsură să-i ajutăm pe toți și să facem tot ce putem, dar financiar nu ne este posibil. Noi nu putem ajuta toată lumea, dar față de acei care fac parte de aici, noi avem datoria să-i ajutăm. Adică, dacă am făcut lucrul acesta și a mai rămas ceva în plus care vreți să o dați oamenilor care nu sunt mădulare ale acestei comunități, atunci trebuie să decidă conducerea - diaconii - asupra acestei probleme.

Diaconii sunt acei care se ocupă cu problemele acestea, pentru că atunci în Biblie, în Fapte, au apărut neînțelegeri din cauza hranei și îmbrăcăminte; apostolii s-au adunat și au spus: „De aceea, fraților, alegeți dintre voi șapte bărbați, vorbiți de bine, plini de Duhul Sfânt și înțelepciune, pe care îi vom pune în slujba aceasta. Iar noi vom stăruii necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului.“

Nu este de datoria pastorului să se îngrijească de hrană, etc. Această datorie cade în domeniul diaconilor. Nu este de datoria conducerii, ci a diaconilor. Așa trebuie să fie. Gândiți-vă, că în Biblie, ei îi sprijineau pe grecii și iudeii care aparțineau de ei. Atunci s-a ivit o ceartă, pentru că unii susțineau că au primit mai puțin decât ceilalți. Acolo erau oameni care își vânduseră averile, iar valoarea acestora o dăduseră pentru sprijinirea Bisericii, pentru ca aceste valori să fie împărțite în mod egal între ei. Acolo apăruse o ceartă mică și acolo au fost rânduiți primii diaconi. Una din datoriile lor este să facă aceasta.

Eu vreau să spun că noi trebuie să ne îngrijim de cei care fac parte din comunitate. Orice reclamație trebuie să fie adusă primului diacon, apoi să se ocupe toți diaconii de problema respectivă și să hotărască ce pot să facă. Aceasta se referă la următoarele lucruri: îmbrăcăminte, hrană și ajutor financiar, sau indiferent ce este; pentru aceasta sunt diaconii răspunzători. După ce au decis diaconii ce este de făcut în cazul respectiv, problema trebuie prezentată casierului pentru ca el să constate dacă este posibil să plătească valoarea necesară până la acel timp, pentru cumpărarea de îmbrăcăminte sau alte lucruri necesare. În orice caz, diaconii ar trebui să decidă asupra acestor lucruri, nu conducerea sau pastorul. Este în exclusivitate problema diaconilor.

Acum întrebarea a doua:

Este suficient dacă se spune de la amvon în mod public că vorbirea în limbi și tălmăcirea trebuie să aibă loc înainte de serviciul divin?

Aceasta este a doua întrebare care a fost scrisă pe o bucată de hârtie, pe un bilet. Această problemă cade în sarcina pastorului, pentru că el este capul peste domeniul duhovnicesc. Diaconii sunt polițiștii din comunitate pentru menținerea

ordinii și pentru alte lucruri, ca de exemplu: hrana pentru săraci, etc. Conducerea hotărăște asupra problemelor financiare și asupra clădirii – pentru aceasta poartă răspunderea. Pastorul supraveghează însă partea duhovnicească, iar aceasta cade în sarcina fratelui Neville.

Nu demult a fost stabilită ordinea în Biserică. Eu cred că vorbirea în limbi, tălmăcirea și toate aceste bune daruri duhovnicești sunt hotărâte de Dumnezeu pentru a fi în comunitate. Noi trăim într-un timp cum a fost și în zilele Bibliei, atunci când au luat naștere diferite comunități. Observați, Pavel a întemeiat comunitatea din Efes. Aceasta era o comunitate bine zidită. Ați observat aceasta? Noi credem așa cum a spus Pavel, că el a vorbit mult în limbi. Noi știm că el avea darul vorbirii în alte limbi. Nici una din aceste limbi nu le învățase; toate au fost limbi care i-au fost dăruite de Duhul. Asta recunoaștem din ceea ce a spus el corintenilor. Pentru a economisi timp, nu voi mai deschide Biblia ca să vă citesc, pentru că atunci ar trebui să rămânem mult timp în seara aceasta aici, și eu nu am prea mult timp. Însă eu doresc ca voi să înțelegeți foarte clar.

Pavel nu a trebuit să scrie niciodată comunității din Efes, din Roma sau vreunei alte comunități despre această temă, cum trebuie să fie practicate darurile Duhului. Dar corintenilor a trebuit să le scrie de mai multe ori despre aceasta, pentru că la ei aceasta era la ordinea zilei. Pavel le-a spus când a fost la ei, și a constatat că acolo avea cineva o vorbire în limbi, altul un psalm și el I-a mulțumit Domnului pentru toate aceste lucruri și daruri bune. Dacă sunteți atenți: în primul sau al doilea capitol al epistolei către corinteni, Pavel le-a arătat poziția lor — ceea ce sunt ei în Hristos; ce poziție au ei în Hristos.

După ce le-a spus acestea, el a început să-i atingă ca un tată și le-a scris: „Eu aflu că între voi sunt certuri și că unii dintre voi se îmbată la masa Domnului.“ El nu a spus că ei nu ar fi creștini, — nici frații să nu facă aceasta — dar, totuși ei așa s-au comportat în casa Domnului. Așa de departe s-a ajuns.

Eu doresc să vă spun următoarele, ca și Pavel atunci: „Dacă vă adunați și cineva vorbește în limbi, un altul să tălmăcească. Dar dacă nu este nici un tălmăci, atunci cel în cauză să tacă. Lucrurile sunt altfel dacă este prezent un tălmăci.“

Eu am observat comunitatea de aici; eu v-am văzut crescând, și eu am văzut multe daruri duhovnicești lucrând în mijlocul vostru. Odată, a trebuit să mă duc direct la fratele Neville cu un Cuvânt al Domnului ca să-l corectez într-un lucru pe care l-a făcut.

Dacă Duhul Sfânt m-a însărcinat cu supravegherea turmei, atunci este de datoria mea să vă spun adevărul. Eu îi mulțumesc fratelui Neville pentru că el a ascultat de adevăr. Eu pot s-o spun doar așa cum mi-o spune El.

Primul lucru pe care îl face un copil mic dacă nu poate încă să vorbească, este că v-a încerca să vorbească. Copilul bălbaie și face multă gălăgie, și crede chiar că îl întrece și pe predicator în vorbire. Asta nu o constatăm numai în viața firească, asta o găsim și în cea spirituală. El mai este încă mic și dacă veți încerca să-l corectați pe copil și îi dați o palmă pentru că încearcă să vorbească, atunci îl veți distruge; voi îl veți răni. Este mai bine dacă lăsam copilul să mai crească până va

putea să exprime cuvintele corect, și apoi să îi ziceți când are voie să vorbească: „Nu când vorbește tata sau mama“, ci la timpul potrivit. Mă înțelegeți? Copilul trebuie să vorbească când i-a venit vremea să vorbească.

Dacă eu am avut vreodată ceva ce mi-a fost ca un țepuș în carne în adunările din exterior, atunci a fost atunci când cineva se ridica în timp ce vorbeam, aducând un mesaj în alte limbi și întrerupând lucrarea Duhului. Eu am venit de curând din adunările din New York și din alte localități, unde predicatorii admit așa ceva, iar aceasta nu este altceva decât încurcătură. Dacă Dumnezeu lucrează într-o direcție prin învățatură, dacă El a inspirat de exemplu o serie de gânduri pentru ca adunarea să fie chemată la altar, și se ivește ceva neașteptat, atunci El și-ar strica propriul Său plan.

Eu vreau să dau un exemplu: noi ședem la masă și vorbim despre Domnul, iar băiatul nostru vine fuga la masă și ne atrage atenția de la ceea ce facem, și strigă tare: „Tata! Mama! Închipuiți-vă: eu am făcut un punct pentru echipa noastră! Noi am făcut asta și cealaltă!“ Și asta se întâmplă când noi vorbim despre o temă căreia ne-am dedicat! Este frumos când el câștigă un punct la baschet; asta este în ordine. Dar dacă el ne întrerupe în timp ce noi vorbim despre mesaj, atunci nu este corect. El trebuie să aștepte până vine vremea pentru el și să ne spună atunci ce a făcut la baschet.

Exact același lucru este și la daruri. Aceasta este cauza de ce Dumnezeu nu poate să încredințeze la prea mulți oameni aceste daruri duhovnicești: ei nu știu cum să le folosească. Din cauza aceasta nu avem mai multe din acestea.

Apoi noi mai constatăm că există multe imitații ale darurilor duhovnicești, dar eu nu cred că aici în comunitatea noastră este așa. Pentru aceasta sunt mulțumitor. Eu nu cred că aici există imitații, ci că noi avem daruri adevărate. Dar noi trebuie să știm cum se folosesc aceste daruri.

Dacă vreți să faceți ceva corect, atunci este ca și cum ați vrea să lucrați pentru un șef; este ca și atunci când ați început să lucrați la primul loc de muncă: voi sunteți dispuși să îndepliniți comenzile. Prin aceasta șeful primește încredere în voi și vă va avansa în continuu.

Eu cred că acum a sosit vremea pentru capela Branham, când vom afla cum se folosesc darurile pe care Dumnezeu ni le-a dăruit, pentru că El să ne încredințeze lucruri mai mari decât ceea ce avem până în prezent. Însă noi nu putem să înaintăm dacă ne asemănăm cu un om căruia trebuie să-i tot spui ce să facă. Gândiți-vă că „duhul proorocului este supus proorocului“, așa spune Scriptura. Dacă voi întâlniți un bărbat sau o femeie pe care trebuie să-i corecți, iar persoana respectivă își iese din fire, deși voi îi prezentați adevărul biblic, atunci se vede că duhul care este peste ei nu este de la Dumnezeu; pentru că Biblia spune: „Duhul proorocilor“ sau „duhul proorociei“ și: — depunerea de mărturie, a predica, vorbirea în limbi (tălmăcirea limbilor este proorocie) — sunt supuse proorocilor, iar Cuvântul este proorocul. Noi recunoaștem că nu este în ordinea rânduielii dacă un bărbat sau o femeie sare în sus și aduce un mesaj în timp de predicatorul vorbește la amvon, indiferent cât de dornici sunt ei s-o facă.

Aici, în capela Branham există daruri. Noi avem aici oameni cu daruri bune. Fiecare din aceste daruri are în sine o slujbă. Acestea sunt daruri așa cum este și a predica un dar, ca darul vindecării și alte daruri — care sunt fiecare o slujbă pentru sine. Fiecărui credincios îi este poruncit să aștepte cu răbdare primirea slujbei sale (Rom. 12, 4-8).

De aceea în capela Branham trebuie ca practicarea darurilor să fie conform Scripturii, mai ales în timpul acesta în care există așa de multă credință prefăcută. De fapt, nu asta am vrut să spun. Dar totuși, noi nu vrem să avem o credință prefăcută. Dacă nu putem avea credința adevărată, atunci mai bine nu vrem nici una; atunci vom aștepta până vom primi cea adevărată. Eu cred că sunteți de acord cu aceasta. Noi nu vrem o credință prefăcută. Fraților, cu o credință făcută, noi părăsim Cuvântul și nu putem face nimic cu aceasta. Noi vrem să avem autenticul, adevărul. Dacă nu-l avem încă, vrem să așteptăm până îl vom primi și atunci putem spune ceva.

Eu vreau să le spun bărbaților și femeilor de aici care vorbesc în limbi, proorocesc și aduc mesaje, că și eu cred împreună cu voi că sunt autentice. Biblia spune: „Cercetați totul și rețineți ce este bun.“ „Prin buze bălbâitoare și în alte limbi voi vorbi acestui popor“, El, care le-a spus: „Acesta este locul de odihnă,“, în care ei trebuie să intre. Așa scrie în Isaia 28.

Eu propun acum, ca în locul sfânt să se slujească numai printr-un singur dar în același timp. Asta ne aduce chiar acolo la ceea ce încerc eu să vă spun: dacă vorbește unul, duhul proorocilor să-i fie supus proorocului. Înțelegeți voi aceasta? Lăsați acum ceea ce a fost spus, să se întâmple. Fie ca acei care au o slujbă în trupul lui Hristos, s-o aștepte, pentru că este o slujbă de la Hristos pentru Biserică. Voi însă nu puteți sluji toți în același timp, ci câte numai unul.

În capela Branham să se întâmple așa: acei ce vorbesc în limbi și acei ce tâlmăcesc limbile, cei ce proorocesc și care aduc mesaje pentru Biserică, să se adune între ei înainte de începerea adunării. Ei să se strângă într-o cameră anume și să aștepte slujba Domnului.

Și pastorul însuși trebuie să facă asta, înainte de a păși în fața ascultătorilor. El trebuie să-și ia Biblia și în liniște să se dedice studiului în cameră, pentru a fi uns de Duhul, pentru a putea păși înaintea adunării și să fie în măsură să vorbească. Dacă nu face aceasta, atunci el este dezorientat când va veni în fața voastră. Fiecare bărbat și fiecare femeie care are daruri duhovnicești, trebuie să vină înaintea Domnului. Pastorul are o slujbă care este ceva deosebit — el este un prooroc; cuvântul englezesc *predicator* înseamnă „prooroc“, este cineva care aduce Cuvântul.

Fie ca acei care au o slujbă, care este o parte din altă slujbă, — ca de exemplu acela care vorbește în limbi și un altul care tâlmăcește, — să aștepte *împreună* slujba lor. El să nu fie în studiu particular și să vorbească în limbi, și apoi să vină și să povestească altuia tot ce a spus, pentru că în cazul acesta el ar avea ambele daruri: vorbirea în limbi și tâlmăcirea. Dacă ar avea ambele, ar fi bine, și noi am accepta-o așa. Noi dorim ca adunarea să tragă folosul din aceste daruri care sunt în comunitatea aceasta. Dumnezeu ni le-a trimis și noi am dori ca darurile

duhovnicești să fie de folos pentru comunitate. De aceea, cel ce vorbește în limbi și cel ce tâlmăcește, cel ce proorocește, să se adune înaintea serviciului divin. Să se adune într-o cameră separată și să aștepte slujba Domnului pentru comunitate. Ați înțeles aceasta?

Eu vreau să spun următoarele: dacă fratele Collins vorbește în limbi, iar fratele Hickerson tâlmăcește, înseamnă că amândoi au o slujbă *comună* pentru Biserică. Aceasta nu este slujba fratelui Neville - este slujba *voastră* pentru comunitate. Eu vă spun aceasta ca un exemplu. Voi fraților, ar trebui să fiți la fel de interesați în a pune slujba voastră la locul potrivit în casa Domnului, așa cum este pastorul cu slujba sa, pentru că este necesar să o faceți. Însă voi nu o puteți face pentru voi, în camera voastră. Dacă *tu* vorbești și *el* tâlmăcește, atunci trebuie să vă adunați. Adunați-vă într-o cameră anumită din capelă, pentru că voi aveți o slujbă care nu este publică. Nu este o slujbă publică; este numai ca să ajute comunitatea. Slujba este pentru a ajuta Biserica; dar să nu fie adusă în adunare decât numai așa cum v-am spus eu. Dacă de exemplu, fratele Collins vorbește în limbi, iar fratele Hickerson aduce tâlmăcirea, atunci un alt frate să noteze ce a fost vorbit.

Noi știm cu toții că Domnul va veni. De aceasta suntem convinși. Dacă fratele Neville s-ar ridica în fiecare seară și ar spune: „Iată, Domnul vine! Iată, Domnul vine!“, aceasta ar corespunde. Însă aceasta el o zice ca pastor pe platformă, pentru că el are Cuvântul pentru aceasta. Pentru faptul că el este un pastor, un „prooroc“ pentru comunitate, vreau să spun că un pastor va cerceta Cuvântul lui Dumnezeu și vă va spune ce scrie acolo despre venirea Domnului. Prin aceasta sunteți avertizați. Vorbirea în limbi, tâlmăcirea limbilor – care este egală cu o proorocie – și vorbirea profetică cu care el nu are nimic a face, este de altfel ceva ce nu este scris în Cuvânt. El trebuie să aducă ceea ce este scris în Cuvânt; ceea ce nu este scris, trebuie să-i spuneți, de exemplu: „Spune-i fratelui Wheeler: Așa vorbește Domnul! Să nu meargă mâine la cariera de nisip, pentru că acolo se va răsturna un camion“, sau ceva asemănător. Atunci trebuie să se întâmple. Dacă cineva a vorbit, iar un altul a tâlmăcit, atunci aduceți-o după adunare la amvon. Dacă sunteți gata cu aceasta, atunci să fie citită proorocia care a fost adusă, după ce adunarea a cântat o cântare de început.

Eu nu vreau să spun că s-a practicat deja în felul acesta, dar dacă o veți face, atunci mai luați și îndemnul următor: atunci când se adună oamenii, să vină mai întâi acei care posedă înțelepciune. Vedeți, dacă cineva vorbește în alte limbi și tâlmăcește conform Scripturii, aceasta nu poate fi acceptată numai atunci când este confirmată de doi sau trei oameni; doi, trei, sau mai mulți martori trebuie să confirme că ei cred că acesta este Cuvântul lui Dumnezeu, deoarece uneori și în aceste slujbe mai inferioare, ca și în orice altă slujbă, aveți de-a face cu duhuri care sunt pe dos. Vedeți, acestea vor pătrunde acolo înăuntru. Și asta noi nu vrem. Nu, noi vrem ca aceste slujbe să fie pregătite pentru a fi verificate, dacă trebuie să fie verificate, pentru că voi nu trebuie să vă îngrijorați când este descoperit ceva care este de la Dumnezeu. Ea va rezista cercetării dacă este de la Dumnezeu.

Așa este și cu predicatorul: dacă el este pus la încercare, să nu apeleze la vreo acoperire din spate, pentru că el știe exact despre ce vorbește. De aceea voi puteți

veni liniștiți. Exact așa trebuie să fie și cu celelalte lucruri.

Unii oameni vorbesc în limbi și aduc un mesaj, alții vorbesc în limbi și se zidesc doar pe ei înșiși. Așa spune Biblia (1. Cor. 14, 4). Ei se bucură și vorbesc în limbi, pentru că așa simt. Ei vorbesc într-adevăr în limbi; este o vorbire adevărată în limbi care este adusă prin Duhul. Dar dacă este cineva în adunare care vorbește tare în limbi pentru a se zidi pe sine, atunci nu este de nici un folos pentru adunare. Bărbatul sau femeia se zidesc doar pe sine.

Vorbirea în limbi este un dar de la Dumnezeu pentru zidire, așa cum a spus-o Pavel în Scriptură. Acesta ajută la zidirea Bisericii. Din cauza aceasta trebuie să fie un mesaj direct de la Dumnezeu către Biserică, care nu se află scris aici în Biblie.

Dacă voi mă întrebați: „Frate Branham, cum trebuie să fiu botezat?“, atunci eu pot să v-o spun foarte repede. Voi nu trebuie să vorbiți mai întâi în alte limbi ca să-mi spuneți aceasta; este scris direct aici în Biblie cum trebuie făcut. De aceea nu aveți nevoie de cineva cu o vorbire în altă limbă pentru a afla răspunsul la o astfel de întrebare. Vedeți, acesta este deja scris în Biblie.

Dar dacă voi spuneți: „Frate Branham, ce trebuie să fac, eu trebuie să mă decid, dacă trebuie să mă duc în comunitatea aceasta sau într-alta?“, sau „Trebuie să fac lucrul *acela* sau *celălalt*?“, aceasta trebuie să vă fie dăruită de Dumnezeu. EL trebuie s-o spună. Dar aceasta se poate întâmpla numai printr-o altă slujbă, pentru că Cuvântul nu spune: „Orman Neville, părăsește capela Branham și du-te în capela evanghelică Fort Wayne.“ Vedeți, aceasta nu stă scris aici în Cuvânt; pentru aceasta sunt aceste daruri.

De exemplu, dacă cineva vine aici și spune: „Crezi tu în vindecarea divină?“, Noi credem aceasta și o predicăm. Noi credem și în ungera cu untdelemn.

Să presupunem că vine cineva și spune: „Eu nu pot să pătrund până dincolo. Care este cauza?“, Atunci Dumnezeu trebuie să pătrundă în viața acestui om prin vorbire în limbi și tălmăcire, prin proorocie sau altcumva, să aducă la lumină ceea ce a făcut și să i-o spună. Aceasta este o slujbă care nu-i revine pastorului, ea aparține acestor daruri slujitoare. Însă aceste daruri nu au voie să fie practicate în timpul serviciului divin.

Pavel nu a trebuit să-i spună niciodată comunității din Efes ceva despre aceasta, nici comunității din Roma și altor comunități, pentru că acestea erau în ordine — numai comunității din Corint. Ei pur și simplu nu au putut să înțeleagă. Pavel a crezut în vorbirea în limbi. El a trăit vorbirea în limbi și în comunitatea din Efes, la fel ca și în comunitatea din Corint, însă comunității din Efes putea să-i vorbească despre lucruri mai mari decât despre vorbirea în limbi și tălmăcire.

Dacă cineva notează un mesaj care a fost dat prin vorbirea în limbi sau proorocie, și dacă îl pune pe amvon, atunci trebuie ca acest „AȘA VORBEȘTE DOMNUL“ al oamenilor care au vorbit și au tălmăcit, să fie citit de pastor înainte de serviciul divin. Dacă se împlinește exact așa cum s-a spus prin tălmăcire, atunci ridicăm mâinile noastre și Îi mulțumim lui Dumnezeu pentru Duhul Lui care este printre noi. Dacă nu se întâmplă așa, atunci să nu o mai faceți până când

duhul cel rău a ieșit din voi. Dumnezeu nu minte, El este adevărul de la început.

Vedeți, voi sunteți acum maturi și trebuie să procedați ca bărbați, și nu precum copiii. Totul trebuie să aibă o însemnătate.

Fie ca Biserica, în timp ce pune totul în rânduială, să ajungă acum la această rânduială. Dacă vine un necredincios în mijlocul vostru, și voi vorbiți în limbi, atunci voi sunteți străini pentru el; el nu ar ști despre ce vorbiți. În timpul acesta s-a ivit foarte multă încurcătură despre această temă. Lucrul acesta devine o piatră de poticnire. Dar dacă cineva vorbește în limbi și un altul tălmăcește și aduce un mesaj despre ce se va întâmpla, mesaj care este citit de pe platformă, și se întâmplă într-adevăr, atunci veți vedea ce se întâmplă. Dacă se spune de exemplu: „Măine, sau săptămâna viitoare, la un timp *anumit* se va întâmpla ceva *anume*.” Un necredincios care a fost de față și a auzit ce s-a spus dinainte, înainte de a se întâmpla, el va recunoaște ce fel de duh este printre voi, și anume că este Duhul lui Dumnezeu. Așa a spus și Pavel: „Dacă cineva proorocește și descoperă lucruri ascunse, nu va cădea toată adunarea în genunchi, respectiv cel necredincios și va spune: „Dumnezeu este în mijlocul vostru.”“

Noi nu vrem să uităm nici ce a spus Pavel: „Când eram copil, am procedat ca un copil.” El a spus aceasta corintenilor: „Când eram copil, vorbeam ca un copil.” — El a avut o minte ca de copil. „Când m-am făcut om mare, am lepădat ce era copilăresc.”

Acum vă spun tuturor: acum câțiva ani v-ați jucat cu aceste daruri ca niște copii. Însă voi ați mers destul timp la școală și este vremea să fiți bărbați, care nu folosesc aceste daruri pentru a se juca cu ele. Aceste daruri sunt sfinte, pentru că sunt de la Dumnezeu. Voi nu aveți voie să vă jucați cu ele. Fie ca Dumnezeu să le folosească. Acolo trebuie să se ajungă cu slujba voastră, și astfel trebuie pusă în slujbă această capelă Branham. Dacă aceasta va fi pusă vreodată sub semnul întrebării, atunci această bandă va fi ca martor, pentru ca aici să se practice astfel.

Aici vin străini tot timpul, pentru că aceasta este o capelă interconfesională, și sunt și oameni printre ei care nu sunt învățați așa, și de aceea ei nu știu mai bine. La pastorul lor care vorbește, ei se ridică dintr-o dată, întrerup mesajul lui, rup o chemare la altar, vorbesc în limbi și altele. Voi ați fost învățați mai bine decât așa. Dacă cineva se comportă necuviincios, atunci este de datoria diaconilor să se ocupe de persoana respectivă după serviciul divin. Aveți de grijă ca nu pastorul să fie obligat să o facă, numai în cazul în care nu este prezent nici un diacon. De altfel trebuie să se ocupe un diacon de aceasta.

Dacă se ridică cineva după predică-serviciul divin și aduce un mesaj, atunci pastorul poate să stea liniștit un moment, dacă vrea, după aceea să continue. Aceasta este în ordine. Este lăsată în voia pastorului. Dar înainte ca persoana respectivă să părăsească clădirea, un diacon trebuie să cheme persoana de-o parte și să-i explice rânduiala. Dacă persoana va pune aceasta sub semnul întrebării, atunci aduceți-o la această bandă și spuneți: „Aceasta a spus episcopul, conducătorul acestei comunități.” Un episcop este un supraveghetor. Vedeți, așa este el numit în Biblie: episcop; acesta este supraveghetorul principal peste comunitate. „Noi vrem să vii și să ne aduci mesajul tău, dar dacă tu ai primit un

mesaj de la Domnul, trebuie să fie pus pe platformă. Dacă este un mesaj pentru această adunare, atunci pastorul îl va citi în fața ascultătorilor.“ Dar nu este voie să fie pur și simplu o repetare de versete biblice sau alte lucruri asemănătoare, ci trebuie să fie un mesaj direct pentru popor — despre ceva care este pe cale să se întâmple, sau ceva ce ei trebuie să facă. Ați înțeles? În ordine.

Există o altă posibilitate mai bună pentru a menține ordinea în comunitate, decât aceea ca diaconii să-i tot amintească poporului despre aceasta?

Nu, asta am explicat-o chiar acum. Aceasta este întrebarea numărul trei.

Voi diaconilor, aveți sarcina să țineți ordine în adunare cu bunăvoință și amabilitate. Voi trebuie să vă ocupați de problema aceasta, dacă cineva nu se poartă cuviincios în adunare, sau dacă vine cineva beat înăuntru.

Nu demult a fost împușcat un predicator pe platformă. Voi ați auzit despre aceasta. Un om beat a venit în adunare cu o pușcă cu două țevi; el a căutat-o pe nevasta lui și în timp ce striga după ea, s-a îndreptat spre pastor. Pastorul i-a arătat unde șade nevasta lui. El a vrut să o împuște direct acolo în adunare, și de aceea pastorul a început să vorbească cu el. Omul acesta s-a întors cu pușca și l-a împușcat pe pastor pe platformă. După aceea a împușcat-o pe nevasta lui, și la urmă pe sine însuși.

Dacă acolo ar fi fost câțiva diaconi când a venit bărbatul cu pușca, atunci l-ar fi prins deja la ușă și i-ar fi putut lua pușca din mână. Vedeți, aceștia ar fi fost diaconi conform rânduielii. Atât de departe s-a ajuns acum, și voi vă puteți aștepta la orice. Dar gândiți-vă, diaconii sunt polițiștii în casa Domnului, indiferent ce gândește altcineva despre aceasta. Câteodată un polițist nu se duce cu plăcere să aresteze pe cineva, căci poate este unul din prietenii lui, însă el a fost chemat în slujbă și de aceea trebuie să o facă. Este de datoria lui față de orașul său.

Aceasta este datoria unui diacon în adunare. Dacă cineva sare în sus și începe să-l întrerupă pe predicator sau să facă ceva de felul acesta în timp ce pastorul aduce mesajul lui, atunci să se ducă doi sau trei diaconi la omul respectiv și să spună: „Putem să vorbim cu tine, frate?“ Aduceți-l din capelă în birou sau într-altă cameră și vorbiți cu el despre aceasta. Spuneți-i: „Tu nu ar trebui să întrerupi.“ Voi știți, conform legii ești pedepsit dacă întrerupi un serviciu divin. Dacă de exemplu, vin printre voi criminali sau fanatici care vor să se prezinte într-un fel, atunci diaconii trebuie să intervină. Dacă diaconii nu reușesc să termine cu ei, atunci să le vină în ajutor cineva din conducerea adunării sau altcineva din adunare. Asta o știți voi.

Lăsați-mă să mai citesc o dată întrebarea aceasta:

Există o altă posibilitate mai bună pentru a menține ordinea în comunitate, decât aceea ca diaconii să-i tot amintească poporului despre aceasta?

Eu cred că pastorul ar trebui să deruleze această bandă ocazional pentru mărturie. Diaconii sunt polițiști, iar cuvântul lor este ordine și disciplină. Ei posedă autoritatea din partea comunității și chiar din partea legii acestei națiuni, să facă din casa Domnului un loc legal. Oricine se împotrivesc îndemnurilor unui diacon, poate fi condamnat de lege cu închisoare de la doi până la zece ani. Dacă

rugați pe cineva care se comportă necuviincios să plece, și respectivul nu o face, atunci acela nu știe ce urmări poate avea aceasta. El se expune în felul acesta unei pedepse potrivite.

Dacă se ajunge până acolo ca cineva să sară în sus și nu se poartă în mod cuviincios, vorbind poate în limbi, atunci eu aș trece cu vederea pentru că este un străin. Admiteți aceasta. Dar dacă este vorba despre oamenii noștri, atunci voi, diaconilor, trebuie să luați în seara următoare această bandă și să spuneți: „Acum, înainte de a începe serviciul divin, vom asculta această bandă despre rânduiala în Biserică. Noi dorim ca fiecare să o înțeleagă.“ Așa puteți, voi, pastorilor și voi toți ceilalți, să lucrați împreună.

Frate Branham, ce este cu școala duminicală? Ar trebui să se țină înaintea predicii-serviciului divin?

Da, așa am făcut-o întotdeauna. Școala duminicală ar trebui ținută înaintea serviciului de predicare. Aceasta dă posibilitatea claselor de tineri care vin la școala duminicală, să plece mai devreme. Cei mici nu înțeleg încă, și dacă trebuie să șadă deja în timpul serviciului de predicare și apoi în școala duminicală, atunci sunt prea oboseți. De aceea școala duminicală să fie mai întâi și să aibă un timp stabilit. Lecțiile să înceapă la o oră stabilită. Conducătorul școlii duminicale trebuie să aibă grijă să se înceapă la o oră stabilită și să se încheie la timpul stabilit. Pentru școala duminicală stă un timp anumit la dispoziție; după aceea să se încheie.

Ar trebui ca învățătorul pentru clasa-maturilor să fie altcineva decât pastorul?

Dacă s-a stabilit în felul acesta. În cazul în care pastorul dorește să învețe la școala duminicală și apoi mai târziu să aducă mesajul, atunci este bine dacă el vrea să preia slujba dublă. Dacă nu, atunci vă trebuie pentru clasa-maturilor un alt învățător pentru școala duminicală. Dacă pastorul are pe cine să propună și respectivul vrea să o facă, atunci îi stau la dispoziție treizeci, treizeci și cinci sau chiar patruzeci de minute, depinde cât timp veți stabili pentru școala duminicală.

Voi ar trebui să aveți aici și o sonerie. Dacă sună soneria, sau mai bine zis, clopotul bisericii, atunci înseamnă că școala duminicală trebuie încheiată. Soneria este pentru a face de cunoscut tuturor că trebuie să-și ocupe locurile lor.

Voi mai aveți apoi timp să mai cântați o cântare sau două, dacă vreți. Nu folosiți prea mult timp pentru aceasta, altfel oamenii obosesc dacă îi rețineți prea mult timp. Cântați o cântare sau faceți altceva, dar după ce sună soneria, trimiteți clasele voastre la locurile lor. Dacă a sosit vremea, să spunem ora 10.00, 10.15 sau 10.30, depinde cum stabiliți, iar soneria sună și toți învățătorii au părăsit clasele, atunci veniți aici în adunare. După ce s-a relatat despre școala duminicală și această parte s-a încheiat, atunci cei ce doresc pot să rămână la serviciul de predicare care are loc imediat după aceasta. Așa este în ordine.

Câte clase ar trebui să fie?

Trebuie să fie clase diferite, deoarece unul de trei ani nu înțelege atât de mult ca unul de paisprezece ani. La cei mici se folosesc tablouri, dar aceasta nu mai

este pentru băieții și fetele de paisprezece ani. Pentru cei mici ar trebui să luați pe cineva care știe să se comporte cu cei mici; poate o mamă cu experiență. Pentru celelalte clase, cred eu, ar trebui să fie cineva care poate să prezinte mai mult din Cuvânt. Ar trebui să fie deci mai multe clase; eu aș zice, cel puțin trei — o clasă pentru cei mici începând cu aproximativ cinci ani. Copiii sub cinci ani ar trebui să rămână la mama lor, și dacă sunt neliniștiți în timpul predicii, atunci pot fi aduși în camera mamelor. Pentru aceasta sunt camerele pentru mame.

Vreau să spun deci, că o clasă să fie pentru cei mici de la cinci ani până la zece, o clasă pentru tineri de la zece până cincisprezece ani și o clasă pentru maturi, pentru toți cei peste cincisprezece ani. Ei sunt suficient de maturi, pentru că în ziua de astăzi ei merg deja la lucru și vor să aibă dreptul la vot. Deci, ei ar trebui să fie în stare să asculte Cuvântul. Aceasta poate avea loc în auditoriul principal.

Cine ar trebui să fie învățătorii?

Depinde de voi, puteți să vă alegeți singuri învățătorii voștri. Voi ar trebui să o faceți deja și să rânduiri pe cineva. Adunați-vă ca adunare și spuneți: „Cine dintre voi se simte condus de Domnul?” Îngrijiți-vă de un învățător capabil care să preia această slujbă. Trebuie luat în serios, fraților. Dacă învățătorul nu este potrivit pentru aceasta, luați un altul.

Dacă se ajunge în situația ca eu să consider înaintea lui Dumnezeu că fratele Orman Neville nu mai este potrivit pentru a fi pastor aici, atunci o voi spune comunității. Dacă eu voi vedea aici o problemă și consider că, voi diaconilor, nu sunteți capabili să fiți diaconi, atunci o voi spune așa comunității: „Eu am constatat că un anumit diacon face ceva ce nu ar trebui să facă. El nu-și îndeplinește sarcina.” Chiar dacă este vorba despre cineva din conducere, eu nu pot să numesc sau să destitui pe cineva. Asta trebuie s-o facă adunarea. Dar eu o voi prezenta adunării, pentru ca să se practice astfel. Eu ca veghetor, se așteaptă de la mine să am grijă și să văd ce se întâmplă. Noi ne aflăm pe drumul către cer și nu la o festivitate unde oamenii se distrează și se răstoarnă în fugă ca la baseball. Noi de aici, am primit harul cel mai bogat care există pe pământ — Cuvântul lui Dumnezeu, iar Cuvântul trebuie ținut în rânduiala dumnezeiască.

Cine ar trebui să fie învățătorii?

Voi puteți să-i alegeți singuri. Pentru cei mici eu aș propune o femeie cu experiență, cineva care să știe cum să se poarte cu ei. Pentru tineri aș alege un învățător care ia totul exact și nu frige cărnăciori cu ei. Este în ordine dacă ei vor să organizeze o frigare de cărnăciori, dar aici este vorba despre Cuvânt. Să o facă cineva care este în stare să țină sus Cuvântul. Această adunare nu este chemată să organizeze frigare de cărnăciori. Este în ordine dacă vă adunați să faceți un picnic și vreți să aveți legătură frățească. Asta este bine. Să faceți aceasta pentru distracția copiilor. Dar aici, în locul *acesta*, este vorba despre Cuvântul lui Dumnezeu. Cărnăciorii îi puteți frige când vă întâlniți, dar nu aici în casa Domnului. Aceste lucruri sunt cunoscute aici; noi știm desigur, că aici în locul acesta nu credem în astfel de lucruri necugetate ca petreceri (party); voi sunteți învățați mai bine.

Cine să se îngrijească de ordine în școala duminicală?

Conducătorul școlii duminicale. Aceasta este sarcina lui. El nu are nimic de-a face cu diaconii, conducerea, pastorul sau cu altcineva; el are sarcina lui proprie. Eu nu știu cine este conducătorul vostru pentru școala duminicală. Însă el trebuie să aibă grijă ca fiecare clasă să fie în încăperea ei și fiecare învățător să fie prezent. Dacă unul dintre ei nu este o dată prezent, trebuie să numească un înlocuitor pentru el.

Înainte de încheierea școlii duminicale, încă în timpul lecțiilor, conducătorul școlii duminicale trebuie să meargă la ei să ridice jertfele care au fost strânse din clasele școlii duminicale, să vadă numărul persoanelor prezente, câte Biblii sunt în clase, etc., pentru a relata despre tot. După încheierea școlii duminicale, el trebuie să vină înaintea serviciului de predicare în fața ascultătorilor pentru a relata câți învățători au fost prezenți și câți au luat parte la școala duminicală, cât de mare este jertfa, etc. Diaconii, conducerea și pastorul nu au nimic de-a face cu aceasta. Aceasta este sarcina conducătorului școlii duminicale.

Dacă el constată că școala duminicală necesită anumite lucruri, atunci să prezinte aceasta conducerii, care se va aduna apoi pentru sfătuire. Conducerea trebuie să se informeze la casier dacă sunt destui bani, și numai după aceea pot fi făcute cumpărăturile. Dacă el vrea să premieze pe cineva care a găsit cele mai multe texte biblice și a știut cele mai multe citate, atunci să fie înmânate cadouri sub formă de literatură, Biblii, iar comunitatea să le cumpere; apoi trebuie prezentate diaconilor care se vor interesa dacă sunt destui bani.

Eu cred că aceste cinci întrebări au primit răspuns.

Următoarea sună astfel:

Frate Branham, în legătură cu rânduiala din comunitate, noi am încercat să procedăm așa cum am înțeles când s-au dat îndemnurile la inaugurarea capelei celei noi de aici. Din cauza aceasta unii s-au înfuriat pe noi și au părăsit adunarea, alții nu vor să asculte nimic ce le spunem, mai ales copiii. Noi am vorbit cu părinții despre copiii lor, însă ei nu au grijă de ei. Am înțeles noi greșit, sau procedăm pe dos? Mulțumesc frumos.

Lăsați-mă să răspund aici pe rând:

În legătură cu rânduiala din comunitate, noi am încercat să procedăm așa cum am înțeles când s-au dat îndemnurile la inaugurarea capelei celei noi de aici.

Aceasta este corect, voi procedați corect. Eu cred că asta vine din partea diaconilor, pentru că aici este vorba despre datoriile diaconilor.

Din cauza aceasta unii s-au înfuriat pe noi.

Și pe mine, și pe alții vor fi supărați. Cu o persoană care face așa ceva, nu este ceva în ordine. Ei nu sunt în ordine cu Dumnezeu, pentru că Duhul lui Hristos este supus învățaturii lui Hristos, casei lui Hristos și rânduiei lui Hristos. Dacă un bărbat, o femeie, un copil, părinții sau altcineva căruia i se spune ceva, se supără, atunci ceva nu este în ordine cu el. Noi dorim ca fiecare pe care-l putem ajunge

să-l avem în această comunitate, dar dacă prin aceasta se produc numai greutăți, atunci el este un țepuș sau, cum spunem noi de obicei, „un iepure în grămada de lemne.“ O astfel de persoană nu este în ordine.

Dacă ei pleacă, atunci puteți să faceți un singur lucru: să-i lăsați să plece și să vă rugați pentru ei. Poate se va duce unul dintre diaconi la ei acasă ca să audă de ce au plecat și să-i întrebe ce nu este în ordine. Încercați apoi să-i împăcați. Dacă nu reușiți, atunci luați doi sau trei martori cu voi pentru ca ei să înțeleagă. Dacă ei nu ajung la o claritate, atunci se va transmite adunării când este vorba despre mădularele comunității.

Și acei ce nu fac parte din cadrul acestei comunități, să fie îndemnați să se țină de rânduială, deși ei nu sunt mădulare ale acestei comunități. Ei trebuie să asculte aici de îndemnul nostru, pentru că sunt rânduieli ale comunității. Aceasta este ceva care nu vrem să o facem de fapt, ceva care nu o fac cu plăcere, dar sunt lucruri care trebuie făcute. Eu mă expun când vorbesc aici pe bandă — eu sunt, ei mă pot auzi și știu că eu sunt și nu voi, bărbaților. Voi mi-ați pus *mie* întrebarea, și eu vă răspund după cunoștința mea din Cuvântul lui Dumnezeu.

„Dacă oamenii aceștia se supără și pleacă de la noi, ce spune Biblia despre aceasta, frate Branham?“

„Ei au plecat de la noi, pentru că nu au fost dintre ai noștri.“ Cu aceasta s-a rezolvat totul. Ei au părăsit adunarea — asta au făcut ei. Bine.

Alții nu vor să asculte nimic ce le spunem, mai ales copiii.

Copiii ar trebui educați; ei ar trebui să primească educația acasă. Chiar și copiii mei, dacă se vor purta vreodată necuviincios aici, eu nu vreau să-i menajați. Dacă este Sarah, Rebekah, Joseph sau Billy, indiferent care dintre ei: spuneți-mi; eu mă voi ocupa de aceasta. Dacă nu se pot îndrepta, atunci trebuie să rămână în afara adunării până învață să se comporte. Aceasta nu este o arenă; aceasta este casa lui Dumnezeu! Acesta nu este un loc de joacă, să te plimbi cu patinele cu rotile, sau unde poți să scrii bilețele, să râzi sau să te prostesti. Aceasta este casa lui Dumnezeu, și aici trebuie să se desfășoare totul în frică de Dumnezeu.

Voi veniți aici ca să vă rugați și nu să faceți o vizită. Aici nu este un teren pentru picnic, nu este un loc pentru vizită — acesta este locul de cercetare al Duhului Sfânt. Ascultați ce vrea El să vă spună, nu ceea ce aveți voi să vă spuneți unii altora. Noi nu venim aici ca să avem părtașie unii cu alții — noi venim aici să avem părtașie cu Hristos. Aceasta este casa de rugăciune. Și copiii trebuie să asculte de părinți. Să se facă de cunoscut: dacă părinții copiilor nu vor să asculte de ceea ce zic diaconii, atunci trebuie corecți părinții înșiși.

Noi am vorbit cu părinții despre copiii lor, însă ei nu au grijă de ei.

Dacă ei aparțin de această adunare, atunci să luați doi sau trei frați dintre voi și să-i chemați pe părinți la o discuție particulară aici în birou. Nu contează cine este — dacă sunt eu sau fratele Neville, dacă este Billy Paul și băiatul lui cel mic, dacă este fratele Collins sau unul din copiii lui, sau altcineva dintre voi. Noi ne iubim unii pe alții, dar noi suntem datori față de Dumnezeu și Cuvântul acesta. Dacă este fratele meu Doc, sau indiferent cine este, noi trebuie să fim chemați și să fim

sinceri unii cu alții. Cum poate să se ocupe Dumnezeu de noi, dacă noi nu suntem sinceri unii cu alții? Cum putem să fim atunci sinceri față de El?

Aceasta este rânduiala în care trebuie să menținem casa Domnului! Diaconii trebuie să știe cum trebuie procedat. Eu vă spun aceste lucruri cu scopul ca voi să le țineți minte. Dacă va fi cazul să vorbiți cu părinții, și ei nu ascultă, atunci luați cu voi încă un diacon sau pe altcineva din conducere sau o persoană respectată din această comunitate. Dacă nu ajută nici aceasta, atunci să se consulte toți diaconii și să spună: „Copiii fratelui Jones — fratelui Henderson, fratelui Jackson, sau indiferent ai cui copii sunt — se comportă foarte rău. Noi le-am spus deja de două-, trei ori, dar ei nu vor să asculte.“

Atunci chemați-l pe fratele Jones sau *cutare* înăuntru și spuneți: „Frate Jones, noi te-am chemat aici la o discuție. Noi te iubim, tu aparții de noi. Noi vrem să ascultăm banda aceasta ca să aflăm ce spune fratele Branham despre aceasta. Noi te-am rugat să te ocupi de copiii tăi, ca ei să se comporte cuviincios. Dacă ei nu vor să se comporte corect și tu nu-i poți face să se comporte corect în adunare, atunci lasă-i la cineva când vii la adunare, până vor învăța cum trebuie să se comporte în casa Domnului.“ Aceasta este rânduiala, și ea trebuie împlinită.

Întrebarea următoare sună astfel:

Am înțeles noi greșit?

Nu, voi nu ați înțeles greșit. Așa este corect. Eu o spun încă o dată: sunt rânduieii. În armată ei nu vă roagă: „Ai vrea să faci tu ...“ Dacă sunteți în armată, sunteți *obligați* să o faceți. Așa este și aici. Eu sunt obligat să predic Evanghelia. Eu sunt obligat să stau pe această bază, indiferent de ceea ce spun frații mei și toți ceilalți. Eu sunt obligat să fac aceasta. Eu trebuie să-i rănesc pe oameni și să-i îndrept.

Voi nu vreți să ajungeți ca Oswald. Dacă voi nu aveți aceleași păreri cu un om și nu puteți să-i întindeți mâna și să simți pentru el tot așa din cauza aceasta, atunci este ceva pe dos cu voi. Dacă eu nu sunt de aceeași părere cu un om și sunt într-o contradicție vădită cu el, și totuși nu pot să-l văd așa ca Hristos, atunci cu duhul meu este ceva pe dos, atunci nu am Duhul lui Hristos.

Cineva spune: „Frate Branham, eu cred că învățătura ta este *aceasta* sau *cealaltă*.“ „În ordine, frate, haidem să ne adunăm ca să cercetăm lucrurile. Tu și eu vom pieptăna lucrurile împreună. Vom merge singuri într-o cameră și vom clarifica totul.“ Apoi el îmi spune părerea lui și eu trebuie să-i răspund. Dar dacă eu nu simt în inima mea — că el mai este fratele meu și că eu încerc să-l ajut, — atunci nu îl voi putea ajuta niciodată. Pentru mine nu există nici o posibilitate să îl ajut, dacă nu îl iubesc. Atunci ce rost mai are să merg acolo? Spune-i de la început: „Frate, eu nu te iubesc. Asta vreau să-ți spun din inimă, înainte de a merge acolo în cameră. Căci eu pot să te ajut numai dacă iubesc.“

Așa este, și așa este corect. Continuați așa, voi ați procedat foarte corect. Așa trebuie să fie. Voi nu ați înțeles greșit.

Procedăm pe dos?

Nu! A fost corect așa cum ați procedat. Rânduiala trebuie menținută. Dacă sunt

aici mame cu copiii mici, se întâmplă deseori ca ei să plângă. Gândiți-vă, voi sunteți garda pastorului, voi sunteți garda Evangheliei. Ce trebuie să faceți, voi diaconilor, dacă gălăgia devine atât de mare încât pastorul este deranjat și prin aceasta este întrerupt mesajul Domnului? Este ca la un om care vorbește în limbi, sau la un bărbat care predică: el este dator față de Cuvânt și trebuie să se țină de aceste lucruri. Fiecare dintre voi trebuie să-și îndeplinească slujba, și pentru ca s-o facem suntem noi aici.

Noi nu vrem să prelungim prea mult, pentru că eu știu că în câteva minute am o întâlnire. De aceea am să încerc să mă grăbesc cât pot de bine.

Pe acest bilețel sunt două întrebări:

Frate Branham, sub ce formă să strângem o colectă pentru cineva din adunare? Cum trebuie să procedăm?

Eu cred că în adunare nu ar trebui să se strângă jertfă pentru nimeni, în afară de pastorul vostru. Eu cred că trebuie să se facă de cunoscut de pe platformă dacă este cineva care cere un dar de dragoste, sau dacă cineva, poate unul din frații noștri care aparține de adunare, se află în criză sau are greutăți. Pastorul să o facă de cunoscut, pentru că eu sunt de părere că aceasta este datoria lui. El să o spună adunării, dacă fratele în cauză este de acord.

Dar dacă nu vreți să ridicați o jertfă pentru persoana care se află în criză, atunci conducerea să se întâlnească și să stabilească în comun o sumă pentru a ajuta persoana din casieria comunității. Dar dacă în timpul acela nu sunt destui bani în casierie, încât ei nu sunt în măsură să-l ajute, atunci trebuie adunată o colectă. Conducerea să decidă asupra problemei și s-o transmită pastorului, iar pastorul este cel care prezintă această problemă, spunând de exemplu: „În seara aceasta vreau să vă fac de cunoscut că fratele nostru Jones a avut un necaz foarte mare: casa lui a ars. Noi ca creștini, vrem să ne adunăm și fiecare din noi să-și dea acordul cum vrea să-l ajute pe fratele Jones, pentru ca el să-și reclădească casa.“, sau indiferent ce este. „Asta o vom face noi.“ Trebuie să se facă de cunoscut de pe platformă — așa trebuie să se întâmple. Să i se dea casierului adunării ceea ce a promis fiecare. El va duce aceste contribuții mai departe. Fiecare primește o chitanță pentru aceasta. Eu nu știu dacă vi se scade aceasta la serviciul financiar, dar eu sper că da.

Dar dacă vine un străin și spune: „Închipuiți-vă: eu eram în călătorie și mi-a plesnit un cauciuc. Eu vreau un cauciuc nou. Strângeți o jertfă pentru mine în seara aceasta.“, atunci să nu faceți așa ceva. Nu, asta nu trebuie să fie. Dacă este ceva credibil și persoana este cunoscută, atunci să se întrunească din nou cei din conducere și să ceară de la casier o sumă anumită, pentru a-i cumpăra acestui om un cauciuc. Dar dacă sunt prea puțini bani în casieria comunității, atunci conducerea trebuie să ia o decizie. Pastorul să nu aibă nimic de-a face cu aceasta, ci numai diaconii, respectiv conducerea. Dacă ei sunt de aceeași părere, atunci spuneți-o pastorului pentru ca el să ridice colecta. Dar să fiți atenți când este vorba despre un străin, atunci numai într-un caz direct de accident; dacă cineva are nevoie de ceva bani și voi considerați că este pentru un scop justificat. După părerea mea, trebuie să fie vorba despre o cauză despre care știți că este

justificată.

Voi ar trebui să veniți o dată la mine acasă și să vedeți în registrele mele numele tuturor oamenilor care vin și spun: „Eu sunt predicatorul *cutare*, de la adunarea *cutare*. Pe drum înapoi am avut o pană și am nevoie de o roată de rezervă.“ El știa că eu mă întorsesem atunci de la o adunare, și jertfa care mi-a fost dată o aveam la mine. Eu i-am dat aproape tot pentru ca el să-și cumpere o roată de rezervă. După ce am căutat în registru, nici nu exista un predicator cu numele acela din localitatea respectivă. Sunt între zece și douăzeci de mii de dolari trecuți în registre, pe care i-am dat așa, fără să aflu de unde vin oamenii aceștia. Apoi am aflat că unii din predicatori au spus: „La mine acela a procedat *așa și așa*.“

Comunitatea poartă răspunderea numai pentru cei ce fac parte de ea. Așa este. Ea este răspunzătoare numai pentru mădulele ei proprii.

Dacă este însă cazul justificat și conducerea spune: „Un moment, vă rog. Mașina acestui om este într-adevăr acolo. Este mașina lui și lui i s-a întâmplat aceasta. El nu aparține de fapt de această comunitate, dar este totul adevărat.“ Dacă ei constată și spun că acestui străin i s-a întâmplat într-adevăr ceva neobișnuit, atunci puteți să-l ajutați.

Însă nu cu cei care aparțin de noi. Pentru ei se îngrijesc frații de aici.

Dacă unul de afară spune că îi este foame, și cineva vrea să-i dea ceva din portofel, aceasta rămâne la alegerea voastră. Eu vorbesc despre ceea ce trebuie să se facă în adunare, dacă oamenii din comunitate sunt *rugăți* să doneze ceva.

Dacă voi invitați un evanghelist pentru a predica aici, atunci se înțelege de la sine, și voi știți deja dinainte, că trebuie să-i dați o colectă sau să-i plătiți o sumă, sau cum o dorește el.

Dar dacă este cineva aici și este vorba despre o problemă justificată, atunci pastorul s-o facă de cunoscut după ce conducerea a ajuns la o părere comună, și să zică: „Aici șade un bărbat pe care noi nu îl cunoaștem; el ne roagă să îl ajutăm, copiii lui suferă de foame. Noi nu am avut timp să verificăm dacă este adevărat.“

Dar dacă i se întâmplă așa ceva unui frate care face parte de aici, atunci diaconii trebuie să cerceteze aceste dorințe. Dacă sunt justificate, ajutați-l. Dacă nu sunt justificate, nu o faceți, voi nu trebuie s-o faceți. Dar dacă este un străin, atunci pastorul să zică: „Conducerea mi-a transmis că ei nu-l cunosc pe acest bărbat care șade aici. El spune că numele lui este Jim Jones“, sau altcumva. „Aici șade el. Vă rugăm să vă ridicați, domnule Jones. Rămâneți la ieșire după serviciul divin. Dacă cineva dintre voi simte în inima lui că trebuie să-l ajute pe acest bărbat, atunci dați-i în timp ce ieșiți afară.“ Ați înțeles?

Voi care serviți aparatele cu benzi, ați înregistrat aceasta? Fratele Collins nu a înregistrat pe banda lui; de aceea vreau să repet ceea ce am spus mai înainte, deoarece el este unul dintre diaconi.

Dacă se întâmplă să vină aici un bărbat care are un necaz, și vrea să aibă o colectă de la adunare, să se adune conducerea sau diaconii și să ia o decizie pe care să i-o transmită pastorului ce trebuie făcut. În încheiere pastorul o face de

cunoscut și spune: „Acest bărbat“ — el îi spune numele — „noi nu îl cunoaștem. Aici la noi verificăm cazurile înainte de a da o colectă. Dar totuși bărbatul spune că este într-un necaz financiar. Că este un caz urgent, că are copii bolnavi și vrea să cumpere medicamente pentru ei.“, sau indiferent ce fel de caz este. „El este aici. Ridicați-vă, vă rog, domnule.“ Lăsați-l să se ridice și apoi spuneți: „Voi vedeți acum cine este. După serviciul divin bărbatul va sta acolo la ieșire, și toți care ies afară și simt că vor să-i dea ceva, au voie să se simtă liberi. Noi o facem de cunoscut aici în adunare.“ Noi nu recomandăm, ci facem numai de cunoscut. Vedeți, în aceasta constă ospitalitatea față de un străin. Înțelegeți acum? În ordine.

Eu cred că am răspuns cu aceasta la întrebare.

Ce este cu benzile magnetice? Mulți scriu la birou și își fac reproșuri din cauza măsurilor cu benzile magnetice. Și alții din adunare vând benzi magnetice, deși domnul Maguire a trebuit să plătească o parte din câștig.

Pentru benzi există un contract. Eu nu știu exact când expiră contractul, dar aceasta este o problemă pentru conducere — nu pentru diaconi, ci pentru conducere; nici pentru pastor, ci numai pentru conducere. După cum știu, conducerea face un contract pentru un timp anumit. Dacă nu este așa, conducerea să mă corecteze. Ei au încheiat o înțelegere cu o persoană care copiază benzile. Pentru benzi există un drept de autor.

Nimeni altcineva nu are voie să copieze benzile și nu are voie să le vândă, doar dacă acceptă această persoană care are dreptul de autor. Vedeți, așa este legea care conține dreptul de autor. Dacă persoana care posedă dreptul de autor îi permite unei persoane să copieze benzile, atunci este problema lui. Dacă el permite ca toți să copieze benzile, este problema lui. Dacă el permite ca toți să vândă benzile, atunci depinde tot de acel care are dreptul de autor. Dacă cineva vrea să copieze și să vândă benzile, trebuie să ceară o aprobare scrisă de la posesorul cu drept de vânzare, și atunci el este protejat de lege. Altfel ați fi pasibili de pedeapsă, și dacă o persoană răuvoitoare ar vrea să vă facă greutăți, ar avea o ocazie, dacă voi treceți peste legea dreptului de autor, pentru că este același lucru ca dreptul de editare — exact același lucru. Voi nu aveți voie să o faceți, deoarece există o pedeapsă grea pentru aceasta.

Oamenii care copiază benzile au poate o înțelegere cu domnul Maguire, și el primește un procentaj pentru benzi. Dar despre aceasta eu nu știu nimic sigur, pentru că eu nu sunt destul de des la voi pentru a mă ocupa mai de aproape de aceasta. Eu nu știu cui i-a fost predată. Eu cred că tot domnul Maguire o are, pentru că și acolo în California sau Arizona sau indiferent unde mă aflu, după câte știu eu, se cumpără benzile. Fratele Sothmann, socrul domnului Maguire, este un frate din adunarea de aici. Eu cred că domnul Maguire mai are dreptul de vânzare.

Întotdeauna au existat obiecții în legătură cu copierea benzilor. Dacă vine vreo reclamație în legătură cu problemele financiare a acestei adunări, atunci este de datoria conducerii să aibă grijă ca această problemă să fie reglementată. În orice caz, să nu rămână ceva ne rezolvat.

Aici pe biletul acesta mai stă scris:

Ei îți scriu la birou și îți fac reproșuri .

Eu am primit într-adevăr multe scrisori din cauza aceasta și aș vrea să știu de ce ei nu primesc benzile. Acum voi știți că aveți un contract cu cineva care are dreptul unic de vânzare, după câte știu. Eu personal nu vreau să am nimic de-a face cu benzile, atâta timp cât se ocupă altcineva cu răspândirea Evangheliei. Amin.

Mai întâi a început să copieze fratele Roberson, fratele Bheeler și alții. Apoi au preluat-o cei doi frați tineri, Mercier și Goad, care au făcut-o ani de-a rândul. Desigur că au existat reclamații la adresa acestor bărbați atâta timp cât au făcut-o. Dar în ultimul timp s-a reclamat des că nu se primesc benzile. Oamenii din toată țara mi-au telefonat. În afară de asta, se spune că au fost trimise benzi reimprimare, — mai întâi se derulează ceva, și dintr-o dată se aude altceva, astfel încât nu se poate înțelege despre ce este vorba.

Oamenii plătesc pentru acest benzi și de aceea ei trebuie să primească o bandă bună. Indiferent ce trebuie făcut ca să le primească, noi vrem să ne îngrijim ca clienții noștri, frații noștri — care sunt clienții noștri — să primească o bandă de calitate întâi. Voi, conducerea, trebuie să aveți grijă ca acești oameni să fie mulțumiți. Dacă nu sunt mulțumiți, trebuie să li se înapoieze banii neîntârziat.

Cineva mi-a telefonat și mi-a spus că de luni de zile așteaptă benzile. Eu nu știu în ce măsură se ocupă fratele Maguire de aceasta. Eu nu știu, așa cum nu știu nimic mai de aproape. Nu este sarcina mea; este problema lui și a conducerii. Eu nu încerc să intervin, ci vă spun numai cum este conform legii. Legea spune că aceste benzi trebuie trimise în decurs de două până la cinci zile de la primirea comenzii. După ce au fost comandate benzile, ele trebuie expediate în decursul acestor zile; altfel poate fi anulat dreptul de vânzare, dacă nu sunt respectate aceste dispoziții.

Acest contract trebuie înnoit după șase luni sau după un an. Voi trebuie să vă întruniți la o dată care ați stabilit-o la încheierea dreptului de vânzare. Atunci ar trebui să fie și alți oameni de față, acei care au întrebat de benzi să fie informați, pentru a vorbi împreună despre aceasta.

Aceste indicații trebuie respectate! Din cauza reclamațiilor trebuie ca lucrurile să se desfășoare corect, ei au obiectat la Leo și Gene; au existat obiecții la toți ceilalți. Există reclamații despre fratele Maguire, și vor fi la oricare altul. Dar noi vrem să aflăm care este nemulțumirea.

Dacă se stochează lăzile pline cu benzi și vin o duzină de scrisori, vedeți, atunci nu cel care copiază benzile este răspunzător, ci cade totul asupra mea. Eu sunt întotdeauna învinuit. Ca creștin eu am datoria să am grijă ca oamenii să primească ceea ce plătesc, și eu vreau ca cei din conducere să aibă grijă de aceasta. Chiar dacă ei cer mai mult pentru a cumpăra benzi mai bune și aparate mai bune — noi vrem pe cineva care să copieze bine benzile. Noi suntem interesați pentru aceasta. Lucrarea cu copiatul benzilor trebuie făcută conștiincios, pentru ca clientul să fie mulțumit. Altfel încetați cu totul, pentru că astfel de benzi nu vrem. Apoi să o preia cineva care vrea să o facă; dacă trebuie să se plătească,

atunci ei să primească ceea ce au plătit. Aceasta face parte din creștinism.

Dacă ei vin aici să audă Evanghelia, atunci eu vreau să le dau ceea ce este mai bun din ceea ce le pot da. La fel doresc ca și voi să vă osteniți pentru toți sub orice formă. Acesta este motivul pentru care vă sfătuiesc în seara aceasta pe voi diaconilor, conducerea și pastorul, ca să vă îndepliniți bine aceste îndatoriri. Deoarece oamenii vin aici să-L găsească pe Dumnezeu, și aceste lucruri trebuie să fie în ordine.

Și benzile trebuie să-și primească locul cuvenit. Dacă ați folosit până acum benzi de categoria a doua, atunci luați benzi mai bune, chiar dacă trebuie să cereți mai mult. Dacă trebuie, încasați mai mult, dar trimiteți oamenii ceea ce au plătit.

Eu nu am nici un interes de vreun câștig, nici măcar un bănuț, la fel nici comunitatea nu are nici un interes — eu nu vreau să aibă. Să nu fiți interesați de un fond de rezervă. Dacă ei plătesc pentru rezervă, atunci aceasta este pentru că voi trebuie să primiți o parte din câștig, cred eu. Eu cred, așa a explicat el domnului Miller și celorlalți, că, conform legii, noi trebuie să luăm o parte din fondul de rezervă. Depinde de voi, dacă vă îngrijiți de aceasta; eu nu am nimic de-a face. Discutați împreună și interesați-vă, eu nu pot să mă îngrijesc de toate. Eu vă spun doar cum trebuie să fie și cum trebuie făcut. Voi ați înțeles corect, eu am spus: „Cum *trebuie* să fie!“ Noi vrem să fie totul făcut corect.

Dacă trebuie să cumpărați pentru aceasta un aparat mai bun, atunci cumpărați un aparat mai bun. Eu le-am spus celor care înregistrează: „Înainte de fiecare călătorie misionară, voi face de cunoscut temele despre care voi predica. Va fi ceva despre care am vorbit deja.“ Eu v-am promis tuturor și vreau s-o spun încă o dată duminica viitoare pentru înregistrare, că eu predic fiecare mesaj nou mai întâi aici în capela aceasta, pentru că se pare că aici sunt înregistrate mai bine. Vă amintiți? Dacă eu vin deci aici să predic mesajele mele, atunci cel ce înregistrează benzile trebuie să fie informat despre serviciile divine. Ei mă întrebă pe mine: „Care vor fi? Despre ce vei predica?“ Eu le spun: „În seara aceasta este tema *cutare* și în următoarea seară este tema *cutare*.“ Astfel ei le pot pregăti pentru clienți, ca ei să le primească repede. Apoi ei le iau acolo; pentru că înregistrările de aici sunt mai bune decât cele din adunări. Înregistrările se fac aici în capelă, pentru că avem o acustică bună.

Eu voi avea în curând o evanghelizare mare și nu vă pot promite despre ce voi vorbi peste ocean și în alte locuri. Vedeți, eu nu vă pot spune dacă voi aduce mai întâi mesajul aici, căci dacă predic așa de des atunci poate deveni repede un obicei, iar pentru ascultători sună totul uzat. De aceea trebuie să predic din când în când ceva nou și să aduc mesajul care mi-a fost dat. Pentru aceasta ei ar trebui să ia un aparat de înregistrări în călătoria aceasta misionară, care înregistrează ireproșabil.

Benzile care sunt copiate trebuie să fie la fel de ireproșabile. Verificați fiecare bandă înainte de expediere. Altfel încetați de tot și să nu mai aveți nimic de-a face cu aceasta. Atunci să facă fiecare benzile lui. Dar dacă o faceți, atunci faceți-o corespunzător, ca să înceteze obiecțiile. Noi vrem să nu mai vină reclamații. Dar dacă totuși mai reclamă cineva, atunci vrem să ne ocupăm de aceasta ca să fie

rezolvată.

Eu mă voi grăbi acum cât pot de bine. Billy mai are două, trei întrebări aici, apoi ne apropiem de încheiere.

Frate Branham, cât de departe poate sau ar trebui să meargă un diacon pentru a menține ordinea și rânduiala în adunare? Să ținem noi ordinea sau să așteptăm până ne spune fratele Neville ce trebuie să facem?

Așa ceva nu este în sarcina fratelui Neville, ci a voastră. Nici voi nu-i ziceți fratelui Neville despre ce și cum trebuie să predice. Aceasta este de datoria voastră. Voi diaconii, trebuie s-o faceți și să vă îngrijiți de aceasta. Fratele Neville nu are nimic de-a face cu aceasta; este sarcina voastră.

Dacă un polițist vede pe stradă pe cineva care fură ceva dintr-o mașină — îi telefonează mai întâi primarului și spune: „Domnule primar, eu lucrez aici pentru dumneavoastră la poliție. În ultima noapte am văzut un bărbat pe stradă care a furat roțile de la o mașină. Eu aș vrea să aflu cum gândiți asupra acestui lucru.“? O, ce ar fi aceasta? Aceasta ar fi o nebunie, nu-i așa? Dacă un om face ceva pe dos, atunci trebuie arestat.

Dacă cineva de aici din adunare face ceva pe dos, atunci interveniți și vorbiți cu el. Să nu fiți încrezuți; dar dacă el nu vrea să asculte, vorbiți în felul în care vă înțelege ce vreți să spuneți. Este ca și cu un copil căruia i se spune: „Mergi acolo!“, și care totuși se comportă urât. Diaconilor, ocupați-vă locurile! Voi sunteți patru, doi dintre voi să meargă în față și doi să rămână în spate. Fiți atenți, când vine cineva înăuntru care nu are nimic bun în minte, ca acela. Fiți atenți. Mergeți la posturile voastre și rămâneți acolo — acesta este locul vostru — sau stați lângă perete și observați-i pe toți care intră înăuntru.

Un diacon are grijă de casa lui Dumnezeu. Dacă intră cineva înăuntru, atunci vorbiți cu el, salutați-l și întindeți-i mâna. Voi sunteți polițiștii. Spuneți: „Doriți să vă arătăm garderoba?“ sau: „Puteți să luați loc.“ „Putem să îți oferim o carte de cântări? Noi vrem ca tu să te simți bine la noi și ne bucurăm că ești în seara aceasta aici.“ Conduceți-l la un loc și întrebați-l dacă vrea să șadă mai în față sau mai în spate. Aceasta este ospitalitatea.

Un diacon este ca poliția militară în armată: vine în întâmpinare, dar totuși cu autoritate. Știți voi, ce este într-adevăr poliția militară? Dacă ea își exercită dreptul, atunci este comparabilă cu un căpitan. El este amabil, și totuși are autoritate. Voi trebuie să ascultați de el. Recruții merg afară și se îmbată, și el trebuie să le arate limitele admise. Așa trebuie să mustre și diaconul.

Gândiți-vă, diaconul este un polițist, iar datoria lui este mai grea decât orice slujbă din comunitate. Eu nu știu dacă există vreo altă slujbă care este mai grea decât a diaconului. Așa este, pentru că el are într-adevăr o slujbă. El este bărbatul rânduit de Dumnezeu. El este rânduit de Dumnezeu, așa cum este pastorul. Desigur că el este. El este un slujitor al lui Dumnezeu.

Singura sarcină a conducerii este datoria față de Dumnezeu, de a supraveghea problemele financiare și să fie atenți la tot ce este în legătură cu aceasta. Eu v-am spus, conducerea hotărăște asupra benzilor și lucrurile de felul acesta, asupra

clădirii, reparațiilor și cum trebuie să fie procedat în probleme financiare. Conducerea este competentă pentru partea edilitară (proprietate) și problemele financiare. Diaconii nu au nimic de-a face cu aceasta. La fel de puțin are de-a face conducerea cu sarcina diaconului.

Dacă diaconii roagă conducerea să-i ajute într-o problemă, sau conducerea îi roagă pe diaconi, atunci puteți să lucrați toți împreună. Dar acestea sunt sarcini individuale.

Nu, voi nu trebuie să-l întrebați pe fratele Neville. Dacă el vă roagă amabil și cu dragoste să faceți ceva, pentru că el este pastorul vostru — dacă el ar spune: „Frate Collins, frate Hickerson, frate Tony“, sau altcineva, „poți să te uiți ce se întâmplă acolo în colț?“, voi știți, el o face numai din datoria unui bărbat al lui Dumnezeu.

Gândiți-vă, voi nu lucrați nici pentru capela-Branham, nici pentru fratele Neville sau pentru mine, voi lucrați pentru Isus Hristos. Pentru El o faceți. EL pretinde de la voi să fiți credincioși, așa cum pretinde de la pastor și de la toți ceilalți. EL pretinde să fiți de încredere. Noi vrem să dovedim credințioșia noastră.

Câteodată este greu. Pe câmpul de misiune este greu pentru mine, când trebuie să-i spun ceva unui predicator, care șade acolo și pe care îl iubesc din toată inima. Dar eu trebuie s-o fac în dragoste și în același timp să-i întind mâna pentru ajutor, vedeți voi? Ei vin la mine și spun: „Frate Branham, tu ești o persoană minunată, însă de ce nu accepți unele compromisuri în legătură cu botezul, cu una și cu alta, cu sămânța șarpelui și cu siguranța veșnică a unui mântuit?“

Eu răspund apoi: „Frate, eu te iubesc. Dar acum vrem să luăm Scriptura în mână și să vedem care dintre noi este corect și care este greșit.“ Eu trebuie să fiu în stare pentru aceasta.

Apoi se spune: „O, nu, frate Branham, eu îți spun, tu ești greșit.“, și el se enervează.

„O,“ spun eu, „poate că sunt eu greșit. Dacă este așa și tu știi în ce sunt greșit, tu îmi vei arăta. Atunci eu sunt dispus să o primesc.“

Același lucru este și dacă cineva spune: „Tu nu ai nici un drept să-i spui copilului să se așeze.“ Diaconul este îngrijitorul casei lui Dumnezeu. El are grijă de casa lui Dumnezeu și o ține în ordine. Așa spune Scriptura, și dacă credeți că diaconul trebuie să facă altceva, atunci veniți și arătați-mi. Este același lucru. Datoria voastră este numai să-l sprijiniți.

Și voi nu trebuie să întrebați pe nimeni; este pur și simplu de datoria voastră. Nici fratele Neville nu întreabă pe nimeni. Conducerea nu trebuie să-l întrebe mai întâi pe fratele Neville, dacă este de acord să se repare acoperișul capelei. Nu, nu, fratele Neville nu are nimic de-a face cu aceasta, nici eu și nici diaconii. Pentru aceasta sunteți voi răspunzători.

Exact așa este și cu pastorul: „Despre ce vei predica? Eu nu vreau să faci asta.“ Nu aveți nici un drept să spuneți asta. Pastorul vostru este supus lui Dumnezeu. Fratele Neville predică un mesaj care i l-a dat Domnul, și noi toți suntem incluși

în el. Dacă eu îi spun fratelui Neville ceva pe dos, atunci Dumnezeu mă face pe mine răspunzător pentru aceasta. Așa este. Dumnezeu conduce totul. Voi vedeți, că noi suntem lucrători în aceste domenii numai ca mesageri ai Lui.

Acum următoarea întrebare.

Te rog explică cum trebuie practicate darurile vorbirii în limbi în adunarea noastră. Asta am făcut-o deja.

Când va fi rânduită comunitatea și unde trebuie să lucreze darurile? Și asta am explicat-o deja.

Câte instrumente ar trebui să mai fie în adunare în afară de orgă și pian?

Depinde dacă aveți o orchestră pe coarde, sau ce aveți. Asta eu nu știu. Eu nu înțeleg ce vrea să însemne aceasta. Orga și pianul sunt doar proprietatea comunității. Dacă dirijorul de cor ar avea intenția să folosească instrumente de suflat, și ar fi cineva în adunare care ar putea cânta cu ele, astfel încât să formeze o orchestră, atunci ar trebui să discutați aceasta cu conducerea. Ei ar trebui să hotărască și să verifice dacă sunt bani pentru cumpărarea acestor instrumente, sau despre ce este vorba. Eu cred că aceasta este întrebarea.

Dar dacă ei au instrumentele lor proprii, atunci este minunat. Dacă ei nu au instrumente proprii, dar aparțin de orchestră — nu cineva care vine numai pur și simplu, cântă din când în când și apoi pleacă iarăși. Trebuie să fie o orchestră bună în comunitate. Comunitatea nu va cumpăra nici un instrument pentru cineva care astăzi cântă aici și mâine dincolo și care vine din când în când și mai cântă câte puțin. Nu! Trebuie să fie o orchestră, o orchestră cu un conducător aici în adunare, apoi puteți să vorbiți cu ei despre cumpărarea instrumentelor.

Te rog explică-ne, cum pot să mențină diaconii liniștea în locul sfânt înainte și după serviciul divin.

Fraților, eu vreau să vă propun ceva. Aceasta este o problemă importantă și aș dori să avem mai mult timp pentru aceasta, pentru că are o însemnătate mare pentru noi. Adunarea nu este un loc de distracții.

Dacă doriți, atunci ascultați această bandă într-o seară înainte de serviciul divin, pentru ca oamenii să înțeleagă. Lăsați să se deruleze numai partea aceasta și nu mai mult; numai partea aceasta. Derulați banda până ați găsit partea care vreți s-o ascultați, pentru că sunt unele întrebări.

Diaconii unei adunări sunt, după cum am spus, polițiștii adunării. Comunitatea nu este un loc obișnuit de adunare pentru întreținerea legăturilor și prieteniiilor, sau pentru distracții. Comunitatea este un loc sfânt al lui Dumnezeu. Dacă noi vrem să ne întâlnim, atunci lăsați-mă să vin la voi acasă, sau voi veniți la mine acasă. Dacă vreți să vă adunați, atunci faceți-o în casele voastre; noi dacă venim aici nu ne ocupăm cu așa ceva.

Vedeți cum am fost obișnuiți să o facem acum câțiva ani: sora Gertie era atunci pianistă. Atunci când am fost eu pastor aici, a trebuit să fiu pastor, diacon, conducere și toate celelalte la un loc. Toate acestea trebuia să le rezolv eu. Eu nu mai trebuie să fac acum așa, pentru că voi aveți destui bărbați care pot să o facă.

Ca om de ordine l-am avut pe fratele Seward și alții. Ei se aflau la ușă unde erau și cărțile, ședeau pe un scaun sau se aflau prin apropiere. Dacă intra cineva înăuntru, ei îi arătau unde putea să-și lase paltonul, îi ofereau un loc, îi dădeau o carte de cântări și îl rugau să se roage în liniște. Fiecare rămânea pe locul lui și se ruga în liniște până începea serviciul divin. În timp ce oamenii se adunau, sora Gertie începea deja să cânte.

Eu aș propune ca și organista voastră să cânte frumos și lent înainte de predică. Înregistrați-o și derulați banda, atunci când nu poate fi prezentă. Îngrijiți-vă să aveți muzică frumoasă și într-adevăr binecuvântată. Dacă oamenii mai continuă să discute, atunci un diacon trebuie să meargă la microfon și să spună: „Pst! Pst! Noi dorim ca voi să veniți în capelă să vă rugați. De aceea noi vrem să ne liniștim și să ascultăm muzica. Așezați-vă, fiți liniștiți, rugați-vă sau citiți în Biblie. Aici în locul sfânt locuiește Domnul. Noi dorim ca fiecare să fie liniștit și să se roage. Nu umblați înainte de serviciul divin și nici să nu vorbiți. Adunați-vă, pentru că voi ați venit să vorbiți cu Domnul. Fiți de aceea într-o rugăciune adâncă sau citiți în Biblia voastră.“

Voi ați auzit precis despre Norman Vincent Peale, care este un profesor și un psiholog bun. Când am venit în comunitatea lui, în „Biserica-Marmor“, a trebuit să mă gândesc așa: „Aș dori ca în capela mea să fie din nou așa.“ Când intri, diaconii stau chiar la intrare, vă înmânează imediat un bilețel pentru școala duminicală și vă conduc înăuntru. Pentru că acolo este loc numai pentru patru-până la cinci sute de persoane, a trebuit să țină școala duminicală de trei ori. Voi știți, New York este mare, și el este un bărbat renumit. Eu cred că primul serviciu l-au avut la ora 10.00 și al doilea la ora 11.00. De fiecare dată s-a ținut același serviciu divin, aceeași predică și s-a citit din aceleași notițe. După ce a ieșit primul grup, ei au avut un timp de cinci minute. Nimeni nu putea să intre, până nu au ieșit toți; după aceea diaconii îi lăseau pe ceilalți înăuntru, și capela s-a umplut din nou. Ei au aceste oje-scaune vechi, știți voi, în care trebuie să intri, se șade în aceste scaune bisericesti de modă veche, care mai au o ușa mică laterală, pentru că această „Biserică-marmor“ este deja de aproximativ două sute de ani, cred eu.

Voi ați fi auzit dacă ar fi căzut un ac. Toți au fost cel puțin treizeci de minute în rugăciune înainte de a se auzi primul ton de orgă. Toți au fost în rugăciune. Eu mă gândeam: „Ce minunat este aceasta.“ Muzica a durat aproximativ trei până la cinci minute, cred eu. Au fost cântate „Ce mare ești“ și alte cântări asemănătoare. Când a început muzica, toți au încetat să se mai roage și au ascultat. Vedeți, ei au trecut de la rugăciune la muzică. După ce au cântat, a venit dirijorul cu corul. În încheiere a cântat adunarea și corul. După aceea ei erau pregătiți pentru lecția școlii duminicale. După ce s-a încheiat aceasta, mai rămăsese numai închinarea divină și pentru aceasta am venit de fapt.

Eu cred că ar fi un lucru bun pentru adunarea noastră. Ceea ce am spus vom și face. Lăsați-ne să facem! Dacă cineva face ceva despre care cred că este un lucru bun, și dacă este într-adevăr un lucru bun, atunci să îl facem. Noi nu vrem să punem de-o parte ceva bun, ci vrem să-l facem în orice caz. Începeți într-o dimineață sau altcândva cu aceasta. Dacă oamenii sunt neliniștiți, atunci să

meargă un diacon sau altcineva la ei și să spună: „Aici în adunare ne-am făcut o regulă ...“

Eu nu știu dacă procedați deja așa; se poate. Eu nu sunt aici, știți voi, și de aceea nu știu. Înainte de o slujbă divină eu nu sunt niciodată aici.

Dacă ei intră și încep să discute, atunci să meargă cineva în față și să zică: „Pst! Pst! Un moment, vă rog.“, și o soră să înceapă să cânte la instrument. Dacă nu este posibil aceasta, atunci să aveți pregătită o bandă și să o derulați. Spuneți: „Noi avem o rânduială nouă în capelă. Atunci când vin oamenii aici înăuntru, noi nu șoptim sau vorbim, ci numai ne rugăm. În câteva minute va începe serviciul divin. Citiți în Biblia voastră sau aplecați-vă capetele și vă rugați liniștiți.“ Dacă voi o faceți de câteva ori, atunci și ceilalți o vor înțelege.

Atunci se va ajunge până acolo că vor mai fi numai câțiva care vor vorbi, și în afară de ei nimeni. Atunci trebuie să meargă unul din diaconi la ei și să spună: „Noi dorim ca tu să fii în rugăciune în timpul serviciului divin.“ Vedeți, nu este o casă de distracții, ci o casă de rugăciune. Înțelegeți voi asta?

Eu cred că despre aceasta era vorba: *Te rog explică-ne, cum pot să mențină diaconii liniștea în locul sfânt înainte și după serviciul divin.* Da, asta am făcut. Așa este. Asta a fost.

Acum să trecem la ultima întrebare:

Frate Branham, au existat obiecții asupra începutului serviciului divin. Noi începem cu cântări, rugăciuni, cântări deosebite și numai pe la ora 11.00 se începe cu mesajul și nu mai avem prea mult timp pentru Cuvânt. Unii dintre oameni devin atunci neliniștiți și trebuie să meargă înainte de încheiere. Te rog spune-ne câte cântări trebuie cântate și la ce oră trebuie să se înceapă cu predica. Câteodată avem rugăciuni, rugăciuni pentru bolnavi, și se încheie într-o adunare de mărturii. Unele lucruri se par că atunci sunt nepotrivite pentru timpul respectiv.

Eu sper că am înțeles totul corect. Billy este aici și încearcă să-mi ajute. Dacă cineva din mijlocul nostru va asculta banda, el știe atunci că Billy mi-a ajutat la citit. Este un scris foarte frumos, dar eu nu am putut să-l descifrez. Eu cred că este vorba despre câte cântări trebuie cântate la începutul serviciului divin și când trebuie să înceapă predica.

În primul rând aș vrea să mărturisesc ceva aici. Dacă eu sunt greșit, atunci vreau să recunosc că sunt greșit. Eu trebuie să recunosc aici, că eu sunt inițiatorul acestui lucru, pentru că eu am fost acela care am ținut serviciile cele lungi. Prin aceasta s-a ajuns la obișnuință. Dar nu ar trebui să fie așa. Gândiți-vă numai că v-am spus: „Începând cu duminică seara, dacă este în voia lui Dumnezeu, voi scurta predicile mele la treizeci, cel mult patruzeci de minute, chiar dacă trebuie să rămân o săptămână mai mult.“

Eu am constatat că oamenii obosesc și mesajul care este adus cu putere nu-l înțeleg dacă este prea mult prelungit. Eu am știut asta întotdeauna. Vorbitorii cu succese sunt acei care vorbesc scurt. Isus a fost un bărbat cu cuvinte puține. Observați predicile Lui. Observați predicile lui Petru de Rusalii. Poate că a avut

nevoie numai de cincisprezece minute până ce a adus încă trei mii de suflete în Împărăția lui Dumnezeu. Vedeți, el a spus esența.

Eu sunt de vină. Însă eu nu am făcut-o pentru că nu am știut mai bine, ci pentru că se înregistrează pe benzi. Aceste benzi sunt derulate ore întregi în casele oamenilor. Duminica următoare veți înțelege de ce am făcut-o. Eu vreau să o spun deja acum pe bandă. Motivul este că această povară enormă de a răspândi mesajul acestui ceas, este asupra mea. Mesajul este răspândit acum, și de aceea voi vorbi numai treizeci de minute în adunările mele începând cu anul nou. Eu voi încerca pretutindeni unde mă voi duce, să îmi fixez ceasul pentru treizeci, cel mult patruzeci de minute, și în timpul acesta să aduc mesajul la punctul cel mai înalt, să-i chem pe oameni la altar sau să fac un rând de rugăciune, și să nu mai vorbesc atât de mult, pentru că astfel îi obosec pe oameni. Eu știu asta.

Dar vedeți, tot parcursul anului nu au fost mulți oameni care s-au ridicat și au ieșit, deși eu am predicat câteodată două, trei ore. Așa este. Este din cauză că aici se fac înregistrările pe benzi care sunt trimise în toată lumea. În Germana, în Elveția, Africa, Asia și oamenii de peste tot ascultă aceste benzi; și predicatorii, etc.

Dar vedeți, dacă aici în locul sfânt, în comunitate, se înregistrează un mesaj de două ore pe o bandă cu o durată de două ore, aceasta este în ordine. Dar dacă nu este înregistrată o astfel de bandă, atunci predicați mai scurt. Eu vă spun de aceea: unele benzi pot să înregistreze mai puțin, altele mai mult, de aceea trebuie să se aleagă mijlocul.

Deseori noi ne ruinăm serviciul divin când prelungim adunarea cu mărturii. Eu știu că sunt vinovat. Voi vă amintiți când țineam adunări pe stradă și când l-am rugat pe un frate bătrân să vină în față pentru o rugăciune scurtă, el a început să se roage pentru primarul orașului, pentru guvernatorul statului, pentru președintele sindicatelor și astfel de oameni, pentru toți pastorii din împrejurime — pe rând —, pentru sora Jones care era în spital, și altele asemănătoare. Oamenii stăteau acolo, alții mergeau mai departe. Ei mergeau mai departe — el îi obosea.

Vedeți, rugăciunea voastră principală trebuie să aibă loc în taină; rugăciunea cea lungă. Rugați-vă toți, dar pentru aceasta mergeți într-o cameră separată și închideți ușa. Acolo puteți să vă rugați toată ziua și toată noaptea, sau vă puteți ruga două ore. Dar aici, unde vă ascultă oamenii, rugați-vă scurt. Cu serviciile divine să faceți la fel, lăsați cel mai mult timp pentru Cuvânt, pentru că este esențialul. Lăsați Cuvântul să răsune cu putere, cât puteți de bine! Aduceți oamenilor Cuvântul!

Aici este propunerea mea. Gândiți-vă, eu am recunoscut că sunt de vină, pentru că am introdus aceasta. Dar eu v-am și spus că am făcut-o pentru că mesajele au fost înregistrate pe benzi cu o durată de două ore și acestea vor fi trimise peste ocean și peste tot. Dar adunarea de aici din capelă, nu ar trebui să formeze serviciul după modelul benzilor de două ore. Aceste benzi sunt trimise în multe localități.

Aceasta este acum rânduiala voastră. Lăsați-mă să vă dau un exemplu. Ar fi în

ordine dacă eu v-aș face o propunere? Eu vreau să spun că ușile capelei ar trebui să fie deschise la o anumită oră, pentru ca oamenii să se poată aduna, în timp ce se cântă cântări. Fiecare să vină să se roage, nu să facă vizite. Să nu admiteți ca în încheiere ei să se mai întretină înăuntru. Îndemnați-i să părăsească capela ca să nu mai discute înăuntru. Dacă vreți să mai discutați, faceți-o afară. Acesta este locul sfânt; acesta trebuie ținut curat. Dacă Duhul lui Dumnezeu este lucrător aici, atunci vrem să-l menținem prin Duhul Domnului, și atunci El va lucra aici și mai departe. Dacă voi nu faceți aceasta — notați-vă cuvintele mele — atunci veți cădea. Sigur! Să menținem aceasta. Aceasta este datoria noastră, și de aceea sunt eu în seara aceasta aici. Să menținem totul în concordanță cu aceste rânduieli.

Acum vedeți, eu aș spune așa: noi facem de cunoscut și vă spunem când este înregistrat un mesaj. Dacă fratele Neville are un mesaj pe care vrea să-l înregistreze, pentru că vrea să-l trimită și oamenilor din exterior, faceți-o de cunoscut dinainte, și spuneți: „Duminica următoare vom înregistra un mesaj de două ore,” sau unul de trei ore. „Va fi duminica următoare.” Atunci oamenii știu. Spuneți-le încă o dată când sunt toți prezenți: „În seara aceasta va fi înregistrată o predică. Eu vreau să aduc un mesaj pe care vreau să-l înregistrez și să-l expediez. Eu mă simt călăuzit de Duhul să împart acest mesaj. Mesajul va fi înregistrat și durează două până la trei ore.” Spuneți-o.

Dar ce s-ar întâmpla, dacă m-aș duce în altă parte, de exemplu la adunările comercianților creștini sau la adunările mele din exterior, înainte de a mă ruga cu bolnavii — dacă m-aș ridica în seara aceea și aș predica trei ore înainte de serviciul de vindecare? Știți ce s-ar întâmpla? În seara următoare ar mai fi numai jumătate din ascultători, pentru că ei nu pot să rămână atâta timp, deoarece trebuie să meargă la lucru.

Seara trecută am fost atent când a predicat fratele Neville. Eu știu că noi toți am fost atenți. A fost un mesaj minunat. Eu mi-am făcut notițe; ele sunt aici în geanta mea. Eu pot să le folosesc în celelalte mesaje. Așa este. *Drumul scăpării* a fost un mesaj minunat. Ați observat cât de repede a încheiat? În circa treizeci și cinci de minute. Asta a fost bine. Atâta timp durează de obicei predicile fratelui Neville. Vedeți, nu este atât de mult. Dar ceea ce omoară adunările voastre, sunt toate lucrurile care se prelungesc așa de mult.

Vedeți, eu nu o spun pentru că nu respect conducerea, pe diaconi sau pe pastor, dar eu vă spun vouă: vedeți care este adevărul și astfel să procedăm. Ce se întâmplă? Fiecare dintre voi este bun, fiecare din voi are o inimă bună. Dacă nu ar fi așa, atunci eu aș spune: „Toți, în afară de fratele *cutare*, au o natură binevoitoare. Noi vrem să ne rugăm pentru el.” Dar voi sunteți miloși, voi sunteți răbdători, prietenoși, aveți o natură liniștită. Aceasta este bine. Dar să nu fiți molatici!

Și Isus a fost milos, dar când a venit timpul El a trebuit să spună: „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.» Dar voi ați făcut din ea o peșteră de tâlhari.” EL știa când trebuia să spună ceva și când nu. Și noi trebuie să știm. Niciodată nu a mai existat o persoană ca Isus. EL a fost Dumnezeu. Gândiți-vă, EL a preluat chiar și slujba de diacon în adunare. EL a împletit un bici și nu a așteptat

până au plecat de la sine — El i-a alungat din casa lui Dumnezeu! EL a împlinit acolo slujba de diacon; ca exemplu pentru voi, diaconii. EL a fost exemplul vostru. „Este scris: «Casa Mea se va chema o casă de rugăciune.»“ Gândiți-vă, aici Isus a fost diacon. Voi știți că Isus a preluat slujba unui diacon acolo.

Atunci când El a îndeplinit slujba de pastor — ce a spus El acolo? „Voi farisei orbi, voi călăuze oarbe!“ EL a îndeplinit slujba unui pastor.

Când El le-a zis lor ceea ce se va întâmpla, El a îndeplinit slujba de prooroc.

Când a fost solicitat să plătească impozitele, El a preluat sarcinile conducerii: „Petre, du-te la mare, aruncă undița, și trage afară peștele care va veni întâi; deschide-i gura, și vei găsi în ea o rublă pe care ia-o și dă-le-o lor, pentru Mine și pentru tine.“ EL a mai spus: „Dați dar Cezarului ce este al Cezarului, și lui Dumnezeu ce este al lui Dumnezeu.“

EL a fost tot: pastor, prooroc, conducere și diacon. Desigur! Voi vedeți deci ce a făcut El, și lăsați ca El să fie pilda în casa aceasta, în capela-Branham. Noi vrem să fim o casă în care El să fie proslăvit prin tot; prin fiecare slujbă, în fiecare loc, ca să nu fim obligați să luăm ceva înapoi. Aici să domnească blândețea, dragostea și prietenia, și totuși fiecare trebuie să-și îndeplinească conștiincios datoria. Așa trebuie să fie, așa vrea El să fie. EL nu a fost niciodată nepăsător. Când era timpul potrivit să le spună lucrurilor pe nume, atunci El a făcut-o. Când era timpul să domnească blândețea, atunci a domnit blând. EL a fost iubitor, înțelegător, dar hotărât; la El corespundea totul până la punct. EL a făcut-o ca exemplu pentru noi. Asta mi-a dat-o acum Duhul Sfânt. Niciodată nu m-am gândit asupra acestui lucru, că El a fost și diacon, dar El a fost. EL a procedat ca un diacon.

Eu aș spune, dacă serviciile voastre încep la ora 19.30, atunci deschideți capela o jumătate de oră mai devreme, la ora 19.00. Plătiți voi organista sau pianista? Nu, ei o fac de bună voie. Rugați-i politicios și spuneți-le că noi am vrea ca ei să vină deja o jumătate de oră înainte de serviciul divin. Dacă vor să fie plătiți pentru aceasta, atunci dați-le ceva pentru aceasta. Dacă aceasta nu este posibil, atunci să vină odată aici și să se înregistreze o bandă cu muzică frumoasă de orgă, și lăsați-o apoi să se deruleze. Ea nu trebuie să fie de fiecare dată aici. Lăsați să se deruleze banda. Unul dintre diaconi, unul din conducere, îngrijitorul, sau indiferent cine deschide ușa, să lase banda să cânte în timp ce oamenii intră înăuntru. Dacă diaconii nu sunt aici, atunci poate să o facă altcineva, cineva din conducere sau altcineva. Lăsați-o să cânte.

Dar exact la ora 19.30 să sune clopotul de pe clădire. Mai aveți clopotul de afară? Da. Bine, să sune deci la ora 19.30. Asta înseamnă că noi nu mai avem voie să ne plimbăm prin capelă ca să dăm mâna cu Jones sau cu alții. Atunci și dirijorul să-și ocupe locul. Dacă dirijorul nu este prezent, atunci diaconii trebuie să caute pe altcineva care să dă tonul la câteva cântări, după ce a sunat clopotul: „Deschideți cartea de cântări la cântarea numărul ...“ Să începeți exact la ora 19.30.

După ce a cântat adunarea două sau trei cântări, să se roage cineva, după cum am spus-o deja. Pastorul nu trebuie să fie deja prezent, de aceea trebuie să o facă dirijorul. Eu cred că este fratele Capps. El știe ce trebuie făcut. Ori cheamă pe

cineva, sau se roagă el. Rugați-i pe ascultători să se ridice pentru rugăciune. Ridicați-vă și unul să conducă rugăciunea. Dar voi trebuie să fiți atenți.

Noi credem că oricine vine în casa Domnului trebuie să se roage, pentru că este locul de rugăciune. Folosiți timpul corect când sunteți în locul sfânt. Chemăți-i la altar și apoi veți constata că cineva se prelungește cincisprezece sau douăzeci de minute, și timpul vostru a trecut.

Faceți-vă rugăciunile acasă. Isus a spus: „Când vă rugați, să nu fiți ca fățarnicii, cărora le place să se roage stând în picioare în sinagogi și la colțurile ulițelor, pentru ca să fie văzuți de oameni.“ EL a spus: „Ci tu, când te rogi, intră în odăița ta, încuie-ți ușa, și roagă-te Tatălui tău, care este în ascuns; și Tatăl tău, care vede în ascuns, îți va răsplăti.“ Așa să ne rugăm noi în ascuns. Așa a poruncit EL.

Deci dacă dirijorul sau altcineva spune: „După prima cântare va veni cineva — indiferent cine este — să se roage scurt.“, atunci să nu vă ridicați și să vă rugați pentru toți guvernatorii și alții. Dacă cineva are o cerere pentru rugăciune, să scrie pe un bilet și să trimită în față. Spuneți atunci: „În seara aceasta îi vom include în rugăciune pe sora cutare sau pe fratele cutare care este în spital. Gândiți-vă la ei în timp ce ne rugăm acum. Frate Jones, tu ne vei conduce în rugăciune. Să ne ridicăm.“ Dorințele să fie puse pe amvon. Faceți-o de cunoscut, ca oamenii să se obișnuiască: „Dacă are cineva o dorință pentru rugăciune, să trimiteti un bilețel.“ Să nu spuneți: „Cine are o dorință pentru rugăciune, să ne-o spună acum.“ Altfel s-ar ridica cineva și ar spune: „Slavă lui Dumnezeu! Știți voi ...“ Așa ar începe, și voi știți că durează câteodată o jumătate de oră până se așează respectivul.

Noi suntem răspunzători pentru această comunitate, nu pentru altele. Noi purtăm răspunderea înaintea lui Dumnezeu. Voi sunteți răspunzători pentru aceste sarcini înaintea lui Dumnezeu. Motivul pentru care stau în seara aceasta aici și vă spun toate acestea, constă în faptul că eu port răspunderea înaintea lui Dumnezeu pentru aceasta; iar voi sunteți răspunzători ca să se urmeze aceste rânduieli.

Deci, un frate să conducă rugăciunea. Dacă s-a făcut rugăciunea, atunci este în ordine, și apoi pot să se așeze.

Dacă cineva vrea să cânte o cântare deosebită, atunci eu nu mă pot opune acestei dorințe. Dacă vrea cineva să cânte o cântare, atunci faceți-o de cunoscut adunării. Spuneți-le: „Oricine vrea să cânte o cântare, să-i spună dirijorului înainte de începerea serviciului divin.“ El poate să răspundă: „Îmi pare rău frate, pentru seara aceasta am deja pe cineva care vrea să cânte. Poate poți să-mi spui când vei fi iarăși aici, și atunci te includ în program. Uită-te, eu mi-am notat numele aici.“

Este corect că fratele Capps, sau cine este, conduce cântările; cineva trebuie să o facă, indiferent cine. Dar să nu se ajungă până acolo ca el să se comporte de parcă ar fi predicator. Datoria lor este să stea în față și să dirijeze cântările.

Datoria pastorului este să predice, nu să dirijeze cântările. Nu el să dea tonul la cântări, ci dirijorul. El poartă o răspundere și ar trebui să vină sub ungera proaspătă a Duhului Sfânt, atunci când este timpul. La prima parte a serviciului el nici nu trebuie să fie prezent. El poate rămâne acolo în birou, până aude prin stație că s-a cântat ultima cântare — dacă este un solo, duet sau o altă cântare — iar prin

aceasta el știe că a sosit timpul pentru el.

Până atunci voi ați cântat deja două cântări, v-ați rugat și ați strâns colecta. Fiecare trebuie să-și facă datoria. Spuneți: „În timp ce cântăm acum ultima cântare, vor veni frații cu ordinea în față și vom strânge colecta.“ După ce s-a cântat ultima cântare, frații cu ordinea să stea iarăși aici. Spuneți în încheiere: „Acum ne vom ruga. Noi vrem să-i includem pe fratele cutare și cutare.“ Numele îl citim de pe bilețel. „Să ne ridicăm toți. Frate, condu-ne în rugăciune.“ Cu aceasta s-a încheiat prima parte.

În timp ce se cântă a doua cântare, se poate strânge colecta; dacă ridicați o jertfă. Eu aș cânta prima cântare, apoi aș strânge colecta și apoi a doua cântare. Ultima cântare este o chemare pentru pastorul vostru. După ce a fost cântată, să înceapă să cânte orga și pastorul să vină. Vedeți, atunci este totul în ordine, și fiecare este liniștit. Tot ce a trebuit să se facă de cunoscut, este spus. Diaconii sunt pe posturile lor. Pastorul vine.

El iese afară, îi salută pe ascultători, își deschide notițele și spune: „În seara aceasta vom citi următorul text din Biblie.“ Vedeți, după aceea face ce vrea. „Noi citim din Biblie.“ Câteodată este un lucru bun, dacă se spune: „Din respect față de Cuvântul lui Dumnezeu, vrem să ne ridicăm în timp ce citim din Cuvântul lui Dumnezeu.“ „În seara aceasta citesc din Psalmi“, sau indiferent de unde. Apoi citiți, sau lăsați să citească altcineva, dirijorul sau altcineva, care este în apropiere de tine. Dar mai bine este dacă citești tu. După ce ai citit textul, poți să vorbești din el. Până atunci au trecut treizeci de minute și este aproximativ ora 20.00.

Între ora 20.00 și ora 20.45 prezintă Cuvântul, deci treizeci sau patruzeci și cinci de minute, așa cum îți dă Duhul Sfânt — pur și simplu așa cum ți-o dă Duhul Sfânt în timp ce ești sub unger.

În încheiere se face chemarea la altar și se întreabă: „Este cineva în această adunare, care vrea să-L primească pe Isus ca Mântuitor? Atunci vă invităm aici la altar. Ați vrea să vă ridicați?“

Dacă nu se ridică nimeni, atunci întreabă: „Este cineva aici care vrea să se boteze — care s-a pocăit și vrea să se lase botezat în apă pentru iertarea păcatelor sale? Dacă vreți să veniți, atunci puteți să o faceți acum. Vreți să veniți în timp ce cântă orga?“

Dacă nu vine nimeni, atunci întrebați: „Este cineva aici care nu a primit încă botezul cu Duhul Sfânt și vrea să ne rugăm în seara aceasta ca să-l primească?“ Poate că vin unii, atunci doi sau trei să pună mâinile peste ei și să se roage pentru ei. Aduceți-i în una din camerele din spate, ca apoi cineva să le spună cum pot să pătrundă la botezul cu Duhul Sfânt. Asta nu se întâmplă în prezența ascultătorilor.

Dacă este cineva care vrea să-L primească pe Hristos și stă aici în fața altarului pentru a vă ruga pentru el, atunci roagă-te și lasă-l și pe el să se roage. Spune: „Aplecați-vă acum capetele; noi ne vom ruga.“, și întreabă: „Credeți voi?“

Dacă se ivește vreo amânare, atunci trimite-i pe respectivii direct în camera de rugăciune și mergi și tu, sau trimite pe altcineva împreună cu ei, pentru ca adunarea să poată continua și să nu fie nici o întrerupere.

Dacă nu vine nimeni după câteva minute, atunci întreabă: „Este cineva aici care este bolnav și vrea să fie uns cu untdelemn în seara aceasta? Noi ne rugăm aici pentru bolnavi.“

Dacă te roagă cineva: „Frate Neville, eu vreau să vorbesc personal cu tine.“, atunci să răspunzi: „Bine, atunci vino în birou. Unul dintre diaconi va face aceasta.“ „Eu vreau să vorbesc cu tine, frate.“ „Imediat după adunare, voi avea timp pentru tine. Unul dintre diaconi te va conduce în birou.“

„Acum să ne ridicăm pentru rugăciunea de încheiere.“ Vedeți, așa durează serviciul divin numai o oră și patruzeci și cinci de minute. Într-o oră și jumătate serviciul vostru este încheiat. Voi ați ajuns repede la scopul dorit. Astfel sunt toți mulțumiți și merg binecuvântați acasă. Dacă voi nu faceți asta, atunci nu va fi așa, indiferent cât de bine vreți să o faceți.

Voi știți, eu stau deja de aproximativ treizeci și trei de ani pe platformă — aici și în toată lumea. Cred că am învățat ceva într-un timp atât de îndelungat. Desigur. Dacă nu este așa, atunci mai bine să încetați. Vedeți, eu am constatat: dacă am avea de-a face numai cu sfinții, atunci am putea rămâne toată noaptea, dacă am dori. Dar noi nu avem de-a face numai cu sfinți, ci noi încercăm să ajungem și la cei de afară. Ei sunt acei la care trebuie să ajungem; trebuie să lucrăm pe terenul lor. Aduceți-i înăuntru și lăsați să vorbească Cuvântul. Vedeți, apoi nu mai este nimic de criticat. Dacă vor să vorbească cu tine despre o problemă, bine, atunci adu-i direct în birou, dar nu întrerupeți adunarea.

Voi știți, că oamenii se ridică și spun: „Eu vă spun că noi ar trebui să avem o adunare bună de mărturii.“ Asta nu este o critică, ci eu vreau să vă spun numai adevărul. Eu doresc să vă spun adevărul. Eu am văzut adunări de mărturii care câteodată au adus mai multă pagubă decât folos. Într-adevăr!

Acum, dacă în timpul unei treziri, cineva are o mărturie arzătoare, știți voi, dacă în timpul unei adunări este o trezire adevărată, și cineva este mântuit și vrea să spună pe scurt ceva, atunci — Slăvit să fie Dumnezeu! — atunci să-și aerisească inima. Dacă el face aceasta în timpul unei treziri și spune: „Eu vreau să-I mulțumesc Domnului pentru ceea ce a făcut El pentru mine. EL m-a mântuit în ultima săptămână, și inima mea arde de slava lui Dumnezeu. Mulțumire lui Dumnezeu. Amin.“, și se așează. Asta este bine. Faceți așa mai departe. Asta este în ordine.

Dar dacă voi spuneți: „Acum, cine este următorul? Cine este următorul? Lăsați-ne să auzim cu cuvânt, un cuvânt de mărturie.“ Dacă vreți să faceți o adunare cu mărturii, atunci faceți de cunoscut: „Următoarea miercuri seara vom avea o adunare de mărturii în loc de o adunare de rugăciune. Noi am dori să vină toți. Va fi o adunare de mărturii.“ Dacă vă adunați să spuneți mărturiile, citiți mai întâi din Cuvânt și vă rugați, și apoi spuneți: „Noi am făcut de cunoscut că această seară este pentru mărturii.“ Oamenii să spună atunci mărturii în timp de o oră, patruzeci și cinci sau treizeci de minute. Încadrați-vă în timp. Așa trebuie să se procedeze. Vedeți voi ce vreau să spun? Eu cred că este pentru folosul adunării și al tuturor, dacă vă orientați după aceasta.

Timpul este înaintat. Fraților, eu vă spun aceasta după cunoștința mea cea mai bună. Eu ști ce aveți pe inimă, iar eu v-am răspuns la întrebări cum am putut mai bine. De acum înainte știți totul. Dacă odată nu o să mai știți, atunci luați banda, ascultați-o; dacă este vorba despre diaconi, conducere sau indiferent despre cine — ascultați banda. Ascultați-o și în afara adunărilor, dacă vreți. Bine. După cunoștința mea cea mai bună, aceasta este voia lui Dumnezeu pentru capela aceasta din Eighth and Penn Street, și eu vă însărcinez pe voi, fraților, să îndepliniți totul sub călăuzirea Duhului Sfânt cu toată bunătatea și dragostea. Prin aceasta le dovediți oamenilor că ați primit har și că sunteți creștini. *Creștinii* nu sunt copii mici care pot fi împinși încolo și înapoi, ci înseamnă: „Oameni plini de dragoste, care Îl iubesc pe Dumnezeu la fel de mult ca și pe cei din adunare.“ Vedeți voi, ce vreau să spun?

Mai este o întrebare? Banda este aproape derulată și acolo afară mă așteaptă cineva. Când a vrut să fie aici? (Billy Paul răspunde: „Deja acum.“) Vine aici? (Billy Paul răspunde: „Eu îl chem.“) Bine. În ordine.

Acum, eu știu că ne apropiem de încheiere dacă nu mai este nici o întrebare. Dacă nu, atunci să încheiem aici. (Fratele Collins spune: „Ar fi mai bine dacă nu se mai înregistrează de acum.“)

Fraților, eu mă bucur foarte mult că am fost în seara aceasta la voi — cu fratele Neville, cu diaconii, cu conducerea, cu conducătorul școlii duminicale și cu voi toți. Noi ne încredem că Domnul ne va ajuta pe toți să îndeplinim aceste rânduieli pentru Împărăția lui Dumnezeu. Motivul pentru care am spus toate acestea, este faptul că eu cred că din copii ați devenit maturi. Când ați fost copii, ați vorbit ca copii și ați avut o minte de copil. Acum sunteți bărbați. Astfel noi vrem să ne comportăm în casa lui Dumnezeu ca maturii, să ne orientăm după aceasta, să prețuim sarcinile și fiecare slujbă. Să așezăm fiecare dar pe care l-a dăruit Dumnezeu într-o rânduială corectă și să-L slăvim pe Dumnezeu cu darurile și slujbele noastre.

Să ne rugăm:

Tată ceresc, noi Îți mulțumim în seara aceasta pentru adunarea cu acești bărbați care au fost așezați aici în slujbele lor, pentru a îndeplini lucrarea lui Dumnezeu în comunitatea din Jeffersonville. O, Dumnezeule, fie ca mâna Ta să se odihnească asupra lor, să-i ajuți și să-i binecuvântezi. Fie ca oamenii din această adunare să știe că aceste lucruri sunt gândite cu scopul ca lucrurile din Împărăția lui Dumnezeu să fie împlinite mai bine, pentru ca noi să devenim bărbați care au înțelepciune și care recunosc Duhul și știu ce este de făcut. Admite-o, Tată. Binecuvântează-ne acum. Fie ca Duhul Sfânt să vegheze peste noi, să ne călăuzească și să ne ocrotească, iar noi să fim găsiți credincioși întotdeauna în îndeplinirea datoriei noastre. Eu mă rog în Numele lui Isus Hristos. Amin!